

Triodion

...

Suuri lauantai

Julkaistu Ortodoksi.netissä 11.4.2014

EHTOOPALVELUS SUURENA PERJANTAINA

Avuksihuutostikiirat, 1. säv.

Liitelauselma: Jos Sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää? Mutta Sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että Sinua peljättäisiin.

Koko luomakunta muutti pelvosta muotoansa / nähdessään Sinut, oi Kristus, ristillä riippuvan: / aurinko pimeni, maan perustukset horjuivat, / ja kaikki kärsivät yhdessä kaikkien Luojan kanssa. / Herra, Sinä vapaasta tahdostasi kestit meidän tähtemme kaikki vaivat. // Kunnia olkoon Sinulle!

Liitelauselma: Minä odotan Herraa, minun sieluni odottaa, ja minä panen toivoni Hänen sanaansa.

Sama uudelleen

Liitelauselma: Minun sieluni odottaa Herraa hartaammin kuin vartijat aamua, kuin vartijat aamua. Pane toivosi Herraan, Israel.

2. säv.

Miksi jumalaton ja lakia rikkova kansa turhia hankitsee? / Miksi he kaikkien Elämän kuolemaan tuomitsivat? / Voi suurta ihmettä! / Maailman Luoja jätetään jumalattomain käsiin / ja puun päälle ylennetään se, joka ihmisiä rakastaa, / jotta Hän vapauttaisi ne, jotka tuonelassa vangittuina ovat ja huutavat: // Pitkämielinen Herra, kunnia olkoon Sinulle!

Liitelauselma: Sillä Herran tykönä on armo, runsas lunastus Hänen tykönänsä. Ja Hän lunastaa Israelin kaikista sen synneistä.

Nähdessään tänään Sinut, Sana, ristille kohotettuna / nuhteeton Neitsyt valitti äidillisesti, / karvaus haavoitti hänen sydäntään / ja tuskaisesti huoaten sielunsa pohjasta hän pyyhki kasvojaan hiuksin murheen vallassa. / Siksi hän myös löi rintoihinsa ja huusi surkeana: / Voi jumalallinen lapseni! / Voi maailman valkeus! / Miksi laskit silmistäni, Sinä Jumalan Karitsa? / Sen tähden ruumiittomat sotavoimat lausuivat kauhun vallassa: // Käsittämätön Herra, kunnia olkoon Sinulle!

Liitelauselma: Kiittäkää Herraa, kaikki pakanat, ylistäkää Häntä, kaikki kansat.

Nähdessään puulla riippumassa Sinut, Kristus, kaikkien Luojan ja Jumalan, / Sinut siemenettä synnyttänyt huusi katkerasti: / Poikani, mihin on laskenut muotosi kauneus? / En kestä nähdä Sinua epäoikeudenmukaisesti ristiinnaulittuna. / Kiiruhda, nouse ylös, // että minäkin saisin nähdä kuolleista ylösnousemisesi kolmantena päivänä!

Liitelauselma: Sillä Hänen armonsä meitä kohtaan on voimallinen, ja Herran uskollisuus pysyy iankaikkisesti.

6. säv.

Tänään luomakunnan Herra seisoo Pilatuksen edessä, / ristiinnaulittavaksi annetaan kaikkien Luoja, / joka omasta tahdostaan sallii kuljettaa itseänsä ikäänkuin karitsaa. / Hän, joka antoi sataa mannaa erämaassa, / nautitaan kiinni ristiin, / kylkeen pistetään ja juotetaan sienestä. / Maailman Luoja pilkkaavat Hänen omat palvelijansa. / Voi Herran ihmisrakkautta! / Hän rukoilee omaa Isäänsä ristiinnaulitsijainsa edestä, sanoen: / Isä, anna heille anteeksi tämä synty, / sillä he, väärintekijät, eivät ymmärrä, // mitä laittomuutta he harjoittavat.

Kunnia - -.

Voi, kuinka lainrikkojasynagooga tuomitsikaan kuolemaan luomakunnan Kuninkaan / eikä piitannut hyvistä teoista, / joista Hän kuitenkin oli heitä muistuttanut sanoessaan: / Kansani, mitä olen teille tehnyt? / Enkö ole täyttänyt Juudeaa ihmeillä? / Enkä ole pelkällä sanallani herättänyt kuolleita? / Enkö ole parantanut kaikkinaista heikkoutta ja sairautta? / Mutta miten te minulle maksatte? / Miksi ette minua muista? / Parannusten sijasta te haavoitatte minua, / elämän sijasta surmaatte minut, / te ripustatte puulle pahantekijän tavoin Hyväntekijän, / lainrikkojan tavoin Lainantajan, / tuomitun tavoin kaikkien Kuninkaan. // Pitkämielinen Herra, kunnia olkoon Sinulle!

Nyt - -.

Tänään nähdään tapahtuvan kauhea ja hämmästyttävä salaisuus: / käsillä koskettamaton pidätetään. / Hän, joka päästi Aadamin vapaaksi kirouksesta, sidotaan; / joka itse tutkii sydämet ja sisimmäiset, laittomasti tutkitaan; / joka on sulkenut syvyyden, suljetaan vankilaan; / Pilatuksen edessä seisoo Hän, jonka edessä taivaalliset voimat vavisten seisovat. / Luoja saa iskuja luodun kädestä. /

Ristin puuhun tuomitaan se, joka itse tuomitsee eläviä ja kuolleita. / Hautaan kätketään helvetin hävittäjä. / Oi kärsivällinen Herra, Sinä kaikki laupiaasti annat / ja pelastat kaikki ihmiset kirouksesta. // Kunnia olkoon Sinulle!

Saatto evankeliumikirjan kanssa.

Prokimeni, 4. säv.: He jakavat keskenänsä minun vaatteeni / ja heittävät minun puvustani arpaan.

Liitelauselma: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?

Toisesta Mooseksen kirjasta (33:11-23):

Herra puhutteli Moosesta kasvoista kasvoihin, niinkuin mies puhuttelee toista. Sitten Mooses palasi takaisin leiriin; mutta Joosua, Nuunin poika, hänen apumiehensä ja palvelijansa, ei poistunut majasta. Ja Mooses sanoi Herralle: "Katso, Sinä sanot minulle: 'Johdata tämä kansa sinne', mutta et ole ilmoittanut minulle, kenen Sinä lähetät minun kansani. Ja kuitenkin Sinä sanoit: 'Minä tunnen sinut nimeltäsi, ja sinä olet myös saanut armon minun silmiäni edessä'. Jos siis olen saanut armon Sinun silmiäsi edessä, niin ilmoita minulle tiesi, että tulisin tuntemaan Sinut ja tietäisin saaneeni armon Sinun silmiäsi edessä; ja katso: tämä kansa on Sinun kansasi." Hän sanoi: "Pitäisikö minun kasvojeni käymän sinun kansasi ja minun viemän sinut lepoon?" Hän vastasi Hänelle: "Elleivät Sinun kasvosi käy meidän kanssamme, niin älä johdata meitä täältä pois. Sillä mistä muutoin tiedetään, että minä olen saanut armon Sinun silmiäsi edessä, minä ja Sinun kansasi, ellei siitä, että Sinä käyt meidän kanssamme, niin että me, minä ja Sinun kansasi, olemme erikoiset kaikkien kansojen joukossa, jotka maan päällä ovat?" Herra vastasi Moosekselle: "Mitä sinä nyt pyydät, sen minä myös teen; sillä sinä olet saanut armon minun silmiäni edessä, ja minä tunnen sinut nimeltäsi". Silloin hän sanoi: "Anna siis minun nähdä Sinun kirkkautesi". Hän vastasi: "Minä annan kaiken ihanuuteni käydä sinun ohitsesi ja huudan nimen 'Herra' sinun edessäsi. Ja minä olen armollinen, kenelle olen armollinen, armahdan, ketä armahdan". Ja Hän sanoi vielä: "Sinä et voi nähdä minun kasvojeni; sillä ei kukaan, joka näkee minut, jää eloon". Sitten Herra sanoi: "Katso, tässä on paikka minun läheisyydessäni; astu tuohon kalliolle. Ja kun minun kirkkauteni kulkee ohitse, asetan minä sinut kallion rotkoon ja peitän sinut kädelläni, kunnes olen kulkenut ohi. Kun minä sitten siirrän pois käteni, näet sinä minun selkäpuoleni; mutta minun kasvojeni ei voi kenkään katsoa".

Prokimeni, 4. säv.: Riitele, Herra, minun riitaveljiäni vastaan; /sodi niitä vastaan, jotka minua vastaan sotivat.

Liitelauselma: He palkitsevat minulle hyvän pahalla; minun sieluni on orpo.

Jobin kirjasta (42:12-17):

Herra siunasi Jobin elämän loppupuolta vielä enemmän kuin sen alkua, niin että hän sai neljätoista tuhatta lammasta, kuusi tuhatta kamelia, tuhat härkäparia ja tuhat aasintammaa. Ja hän sai seitsemän poikaa ja kolme tytärtä. Ensimmäiselle hän antoi nimen Jemima, toiselle nimen Kesia ja kolmannelle nimen Keren-Happuk. Eikä ollut koko maassa niin kauniita naisia kuin Jobin tyttäret; ja heidän isänsä antoi heille perintöosan heidän veljiensä rinnalla. Tämän jälkeen Job eli vielä sataneljäkymmentä vuotta ja sai nähdä lapsensa ja lastensa lapset neljänteen polveen asti. Sitten Job kuoli vanhana ja elämästä kyllänsä saaneena. (LXX:) Ja on kirjoitettu, että hän taas nousee ylös, niiden kanssa jotka Herra nostaa ylös. Tämä on käännetty syyrialaisesta kirjoituksesta, ja hän asui Uusin maassa, Idumean ja Arabian rajoilla, ja hänen entinen nimensä oli Jobab. Ja hän otti arabialaisen vaimon ja hänelle syntyi poika, jonka nimi oli Enoon. Ja hänen isänsä oli Serah, Eesaun poikien poika, ja hänen äitinsä oli Bosrasta, ja hän siis oli viides Aabrahamista.

Profeetta Jesajan kirjasta (52:13-54:1):

Näin sanoo Herra: Katso, minun palvelijani menestyy, hän on nouseva, kohoava ja sangen korkea oleva. Niinkuin monet kauhistuivat häntä - sillä niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsa ei ollut ihmislusten hahmo - niin hän on saattava ihmetyksiin monet kansat, hänen tähtensä kuninkaat sulkevat suunsa. Sillä mitä heille ei ikinä ole kerrottu, sen he saavat nähdä, mitä he eivät ole kuulleet, sen he saavat havaita. Kuka uskoo meidän saarnamme, kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan? Hän kasvoi Herran edessä niinkuin vesa, niinkuin juuri kuivasta maasta. Ei ollut hänellä vartta eikä kauneutta; me näimme hänet, mutta ei ollut hänellä muotoa, johon me olisimme mielistyneet. Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet. Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme

kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme. Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lammas, joka on ääneti keritsijäinsä edessä, niin ei hän suutansa avannut. Ahdistettuna ja tuomittuna hänet otettiin pois, mutta kuka hänen polvikunnastaan sitä ajatteli? Sillä hänet temmattiin pois elävien maasta; minun kansani rikkomuksen tähden kohtasi rangaistus häntä. Hänelle annettiin hauta jumalattomain joukossa; mutta rikkaan tykö hän tuli kuoltuansa, sillä hän ei ollut vääryyttä tehnyt eikä petosta ollut hänen suussansa. Mutta Herra näki hyväksi runnella häntä, lyödä hänet sairaudella. Jos sinä panet hänen sielunsa vikauhriksi, saa hän nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen kauttansa. Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi. Tuntemuksensa kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, vanhurskauttaa monet, säilyttäen päällensä heidän pahat tekonsa. Sentähden minä jaan hänelle osan suurten joukossa, ja väkevien kanssa hän saalista jakaa; sillä hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan, ja hänet luettiin pahantekijäin joukkoon, hän kantoi monien synnit, ja hän rukoili pahantekijäin puolesta. Riemuitse, sinä hedelmätön, joka et ole synnyttänyt, huuda ilosta ja riemahda, sinä, joka et ole synnytyskivuissa ollut. Sillä hyljättyllä on lapsia enemmän kuin aviovaimolla.

Prokimeni, 6. säv.: Sinä olet laskenut minut syvimpään hautaan, / pimeyteen, syviin kuiluihin.

Liitelauselma: Herra, minun pelastukseni Jumala, päivin ja öin minä huudan Sinun edessäsi.

Pyhän apostoli Paavalin ensimmäisestä kirjeestä korinttolaisille (1:18-2:2).

Halleluja, 5. säv.

Liitelauselma: Pelasta minut, Jumala, sillä vedet käyvät minun sieluuni asti.

Liitelauselma: Häväistys on särkenyt minun sydämeni, minä olen käynyt heikoksi.

Liitelauselma: Koiruohoa he antoivat minun syödäkseni ja juottivat minulle janooni hapanniä.

Evankeliumi Matteuksen mukaan (27:1-38; Lk 23:39-43; Mtt 27:39-54; Jh 19:31-37; Mtt 27:55-61).

Virrelmästikiirat, 2. säv.

Oi Kristus, arimatialainen otettuaan Sinut, kaikkien Elämän, kuolleena alas puusta / kääri yrttien kanssa liinavaatteeseen / ja rakkauden vaatimana sydämellään ja huulillaan suuteli turmeltumatonta ruumistasi. / Mutta joutuen pelon valtaan ja samalla iloiten hän huusi: // Kunnia olkoon alentumisellesi, oi ihmisiä rakastava!

Liitelauselma: Herra on kuningas. Hän on pukeutunut itsensä korkeudella. Herra on pukeutunut, vyöttäytynyt voimaan.

Kun Sinut, oi kaikkien Lunastaja, / pantiin kaikkien edestä uuteen hautaan, / niin silloin häväisty helvetti nähtyään Sinut kauhistui: / salvat taittuivat, portit särkyivät, / haudat aukesivat, kuolleet nousivat ylös. / Silloin Aadam kiittäen iloitsi ja huusi: // Kunnia olkoon alentumisellesi, oi ihmisiä rakastava!

Liitelauselma: Niin pysyy maanpiiri lujana, se ei horju.

Kun Sinut, Kristus, joka jumaluutesi luonnon mukaisesti olet kuvaamaton ja rajoittamaton, / omasta tahdostasi suljettiin lihallisesti hautaan, / Sinä tyhjensit kuoleman kammiot ja koko tuonelan valtakunnan. / Silloin Sinä soit myös tälle sapatille jumalallisen siunauksesi, // kunniasi ja kirkkautesi.

Liitelauselma: Sinun valtaistuimesi on vahva aikojen alusta, hamasta iankaikkisuudesta olet sinä.

Oi Kristus, kun voimat näkivät, / miten lainrikkajat valheellisesti syyttivät Sinua eksyttäjäksi, / ja miten samat kädet, jotka olivat keihäällä lävistäneet tahrattoman kylkesi, / sinetöivät haudan kiven, / ne peljäten hämmästyivät sanomatonta pitkämielisyyttäsi, / mutta iloiten meidän pelastuksestamme huusivat Sinulle: // Kunnia olkoon alentumisellesi, oi ihmisiä rakastava!

Kunnia - - nyt - - 5. säv.

Joosef Nikodeemuksen kanssa / otettuaan Sinut, joka olet puettu valolla niinkuin vaatteella, alas ristinpuusta / ja nähtyään Sinut kuolleena, alastomana, hautaamattomana / itki säälistä ja parkuen valitti: / Voi minua, suloisin Jeesus! / Äsken aurinko nähtyään Sinun ristinpuussa riippuvan peittyi pimeyteen / ja maa pelosta vapisi, / ja temppelin esirippu repesi kahtia. / Mutta katso, nyt minä näen Sinut vapaalla tahdolla minun tähteni kuoleman kärsineenä! / Kuinka osaan

haudata Sinut, oi Jumalani? / Mihin liinavaatteeseen käärin Sinut? / Millä käsillä voin koskea Sinun puhtaaseen ruumiiseesi? / Mitkä veisut osaan veisata Sinun kuolemillesi, oi armollinen Herra? / Ylistän kärsimyksiäsi, / veisuilla kiitän hautaustasi sekä ylösnousemistasi huutaen: // Herra, kunnia olkoon Sinulle!

Troparit, 2. säv.

Kunniallinen Joosef, / otettuaan puun päältä Sinun puhtaimman Ruumiisi, / käärittyään puhtaaseen liinavaatteeseen / ja peitettyään tuoksuvilla yrteillä, // pani sen uuteen hautaan.

Mirhaa tuoville naisille ilmestyi haudan luona enkeli ja huusi: // Mirhavoiteet sopivat kuolleille, mutta Kristus on turmelukselle vieras.

Päätössiunaus

EHTOONJÄLKEINEN PALVELUS

Uskontunnustuksen jälkeen kanoni:

1. veisu. 6. säv. Irmossi

Kuljettuaan jalan meren syvyyden halki / niin kuin mannerta / ja nähtyään takaa-ajavan faraon hukkuvan aaltoihin Israel huusi: // Veisatkaamme Jumalalle voittoveisu.

Troparit

Nähdessään Sinun, oman Poikansa ja Herransa, ristissä riippuvan, puhdas Neitsyt muitten naisten kanssa vaikeroiden katkerasti huusi ja itkien puhui.

Minä näen Sinut, rakas, armahin lapseni, ristissä riippumassa, ja sydämeni pakahtuu tuskasta, – näin virkkoi puhdas Neitsyt. – Mutta Sinä, Hyvä, lausu palvelijallesi edes yksi sana!

Voi, minun Poikani ja Luojani, Sinä vapaasta tahdostasi kärsit kamalan kuoleman ristin puussa! – Näin lausui Neitsyt seisossaan rakkaan opetuslapsesi kanssa ristin vieressä.

Nyt minä kadotin iloni ja riemuni toivon, – minun Poikani ja Herrani! Voi minua! Sydäntäni särkee! – Näin itkien valitti puhdas Neitsyt.

3. veisu. 6. säv. Irmossi

Ei kukaan ole niin pyhä / kuin Sinä, Herra, minun Jumalani, / joka olet ylentänyt uskovaistesi sarven, oi Hyvä, // ja vahvistanut meidät Sinun tunnustamisesi kalliolle.

Troparit

Peläten juutalaisia Pietari kätkeytyi, ja kaikki uskovaiset pakenivat jättäen Kristuksen yksin, – näin puhui valittaen Neitsyt.

Sinun pelättävän ja ihmeellisen synnyttämisesi tähden minä tulin kaikkia muita äitejä ylistetyimmäksi, mutta voi minua! Kun näen nyt Sinut puussa riippumassa, niin sydämeni palaa tuskan liekissä.

Olisin ottanut Sinut, minun sydämeni, ristinpuusta syliini, jossa olin Sinua lapsukaisena kantanut, – näin lausui puhdas Neitsyt. Mutta voi minua! Ei kukaan minulle Sinua antanut!

Katso, suloinen Valoni, minun Toivoni ja ihana Elämäni, minun Jumalani on sammunut ristissä, ja minun sydämeni palaa tuskan liekissä, – näin puhui vaikeroiden Neitsyt.

4. veisu. 6. säv. Irmossi

Kristus on minun voimani, / Jumalani ja Herrani! / kohottaa pyhä seurakunta jumalallisella hartaudella riemuveisun, // puhtain mielin viettäen Herrassa juhlaa.

Troparit

Laskeutumaton Aurinko, ennen ikuisia aikoja oleva Jumala, Herra, kaikkien olentojen Luoja, kuinka kärsit vaivoja ristillä? - Näin puhui itkien puhdas Neitsyt.

Aviontuntematon Äiti puhui itkien kunnianarvoiselle miehelle: Mene kiireesti, Joosef, Pilatuksen luo ja pyydä häneltä lupaa ottaa pois ristiltä sinun Opettajasi.

Joosef nähdessään puhtaan Neitseeseen kyynelissään tuli järkytetyksi ja meni itkien Pilatuksen luo sekä liikuttuneena virkkoi hänelle: Anna minulle minun Jumalani ruumis!

Nähdessään Sinut puussa haavoitettuna, kunniattomana, alastomana Neitsyt valitti: Lapseni, minä, Sinun Äitisi, itkuuni pakahdun.

5. veisu. 6. säv. Irmossi

Minä rukoilen Sinua, oi Hyvä: / Sytytä jumalallisen säteilysi voimalla rakkaus meidän sieluissamme, / jotka aamusta varhain tykösi riennämme, / jotta tulisimme

tuntemaan Sinut, / Jumalan Sanan, // syntien synkstä pimeydestä ylös valkeuteen kutsuvan totisen Jumalan.

Troparit

Kovasti kärsien ja itkien sekä samalla ihmetellen Joosef Nikodeemuksen kanssa otti alas puhtaimman ruumiin. He itkien ja valittaen suutelivat sitä sekä lauluin ylistivät Jeesusta Jumalana.

Aviontuntematon Äiti itkien otti ruumiin vastaan ja pani sen polvilleen. Hän kyynelin palvoi ja suuteli sitä sekä katkerasti vaikeroi ja huudahteli.

Minun, Sinun palvelijasi, silmissä Sinä, Valtias Poikani ja Jumalani, olit ainoa minun toivoni ja elämäni, mutta nyt minä olen kadottanut Sinut, armaan, rakkaan Lapseni!

Voi minua! Nähdessäni Sinut, minun rakkaan Lapseni, alastomana ja yksinäsi sekä hajuvoiteilla voideltuna kuolleena ovat ahdistus ja tuska sekä huokaukset minut saavuttaneet, - näin puhui katkerasti itkien puhdas Neitsyt.

6. veisu. 6. säv. Irmossi

Nähdessäni tämän maailman merellä riehuvan kiusausten myrskyn / minä tyveneen satamaasi kiiruhtaen huudan Sinulle: Oi ylen armollinen Herra, // johdata minun elämäni ylös turmeluksesta.

Troparit

Näen Sinut kuolleena, ihmisiä rakastava Herra, joka itse olet muita kuolleista herättänyt ja joka kaikkia vallassasi pidät, ja tunnen sielussani katkeraa tuskaa. Olisin tahtonut kuolla kanssasi, - näin vaikeroi puhdas Neitsyt. En jaksaa kärsiä, kun näen Sinut hengetönnä!

Ihmettelen sitä, kaikkihyvä Jumala, laupias Herra, että näen Sinut kunniattomana, hengettömänä ja muodottomana, itken pitäessäni Sinua käsivarsillani.

Etkö lausuisi palvelijallesi sanaa, oi Jumalan Sana, etkö armoasi synnyttäjällesi osoittaisi, oi Herra? - näin virkkoi puhdas Neitsyt itkien ja valittaen sekä Herran ruumista suudellen.

Luulen, Herra, etten enää kuule suloista ääntäsi enkä kasvojesi kauneutta minä, Sinun palvelijasi, enää näe, kuten ennen, sillä Sinä, minun Poikani, olet silmiäni edestä kadonnut.

Katabasia. 6. säv.

Nähdessäni tämän maailman merellä riehuvan kiusausten myrskyn / minä tyveneen satamaasi kiiruhtaen huudan Sinulle: Oi ylen armollinen Herra, // johdata minun elämäni ylös turmeluksesta.

Kontakki, 8. säv.

Tulkaa kaikki, veisatkaamme ylistystä meidän edestämme Ristiinnaulitulle, / sillä Maria nähtyään Hänet ristin päällä sanoi: // joskin kärsit ristin, olet Sinä kuitenkin minun Poikani ja Jumalani!

Iikossi

Maria hajoitetuin hiuksin muitten naisten kanssa kulki Hänen jäljessään ikäänkuin lammas, joka näkee oman karitsansa vietävän teurastettavaksi, ja hän huusi valittaen: – Mihinkä menet, Lapseni? Minkä tähden niin kiireesti kuljet? Ovatko taas toiset häät Galilean Kaanaassa, ja kiiruhdatko sinne tehdäksesi heille vedestä viinin? Lähtisinkö mukaasi, Lapseni, vai jäisinkö vielä Sinua odottamaan? Oi Sana, joka minut puhtaana säilytit, lausu minulle sana, älä äänetönnä ohitseni kulje, sillä Sinä olet minun Poikani ja Jumalani!

7. veisu. 6. säv. Irmossi

Hurskaille nuorukaisille enkeli virvoitti kasteella tulisen pätsin, / mutta kaldealaiset polttava Jumalan käsky pakotti hirmuvaltiaan huutamaan: // Kiitetty olet Sinä, meidän isäimme Jumala.

Troparit

Missä on, Poikani ja Jumalani, se suloinen sanoma, jonka minulle Gabriel ilmoitti, kun nimitti Sinua Kuninkaaksi ja korkeimman Jumalan Pojaksi? Nythän näen Sinut, minun ihanin Valoni, alastomana ja haavoihisi kuolleena!

Sinä tautien Parantaja, minun Poikani, Jumalani ja Herrani, ota minutkin mukaasi tuonelaan, älä jätä minua yksin, sillä en voi enää elää, kun en näe Sinua, minun suloista Valoani!

Puhdas Neitsyt muitten yrttien tuojain naisten kanssa nähdessään kannettavan Kristusta lausui katkerasti itkien: Voi minua! Mitä näen? Minne menet nyt, Poikani, jättäen minut yksinäni!

Itkuunsa menehtyneenä puhdas Neitsyt sanoi yrttien tuojille naisille: Valittakaa minun kanssani ja katkerasti itkekää, sillä, katso, minun ihanin Valoni ja teidän Opettajanne hautaan kätketään.

8. veisu. 6. säv. Irmossi

Sinä, Kristus, joka pelkällä tahdollasi kaiken aikaansaat, / teit hurskaille nuorukaisille tulenliekin kasteen lähteeksi, / ja vanhurskaan uhrin Sinä vedellä palamaan sytytit. // Sinua me yli kaiken ylistämme kaikkina aikoina.”

Troparit

Nähtyään Neitseen itkevän Joosef tuli kokonaan järkyttyneeksi ja katkerin mielin huusi: Kuinka minä, Sinun palvelijasi, nyt uskallan haudata Sinut, minun Jumalani? Millä liinavaatteilla uskallan Sinun ruumiisi kääriä?

Ihmeellistä ja yli kaiken ymmärryksen on nähdä tämmöisessä tilassa Herra, joka pitää vallassaan koko luomakuntaa. Joosef Nikodeemuksen kanssa kantaa käsillään Sinut, oi Herra, ja kätkee hautaan.

Me kiitämme Herraa, Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä.

Minä näen oudon ja kunniakkaan salaisuuden, - näin huudahti Neitsyt Pojallensa ja Herrallensa: Hänet, joka käskyllään herättää kuolleet haudoista, pannaan nyt itse halpaan hautaan!

Voi minua, Lapseni! Minä, Sinun palvelijasi, en nouse ylös haudaltasi enkä lakkaa kyyneleitäni vuodattamasta, niin kauan kuin itsekin menen alas tuonelaan, sillä en voi kärsiä eroa Sinusta, minun Poikani!

Me kiitämme ja ylistämme ja kumarramme Herraa, / veisaten ja korkeasti kunnioittaen Häntä iankaikkisesti.

Katabasia. 6. säv.

Sinä, Kristus, joka pelkällä tahdollasi kaiken aikaansaat, / teit hurskaille nuorukaisille tulenliekin kasteen lähteeksi, / ja vanhurskaan uhrin Sinä vedellä palamaan sytytit. // Sinua me yli kaiken ylistämme kaikkina aikoina.

9. veisu. 6. säv. Irmossi

Ihmisten on mahdoton nähdä Jumalaa, / sillä Häntä kohti eivät enkeleinkään joukot rohkene katsettaan kohottaa, / mutta Sinun kauttasi, oi Puhtain, / ilmestyi ihmisille lihaksi tulleen Sana. / Hänelle taivaallisten sotajoukkojen kanssa kiitosta veisaten // me Sinua, Neitsyt, autuaaksi ylistämme.

Troparit

Ei minulla tästä lähtien ole mitään iloa, – näin puhui itkien puhdas Neitsyt. Minun Valoni ja minun Iloni on hautaan kätkeyty. Mutta minä en jätä Sinua yksin. Minä kuolen tässä, ja minut haudataan kanssasi!

Lapseni, paranna nyt minun sieluni haava, – näin huusi itkien puhdas Neitsyt. Nouse ylös ja hillitse kipuni ja murheeni, sillä Sinä, Herra, teet sen, mitä tahdot, vaikka oletkin vapaaehtoisesti antanut itsesi haudata.

Voi, kuinka armoni ääretön suuruus on mennyt Sinulta piiloon! – näin salaisesti virkkoi Äidilleen Herra. Minähän olen tahtonut kuolla pelastaakseni luodut! Mutta ollen taivaan ja maan Jumala minä myöskin nousen ylös ja saatan kunniaan Sinutkin.

Minä kiitosvirsin ylistän laupeuttasi, oi ihmisiä rakastava Herra, ja kumarrun armosi rikkauden eteen, sillä tahtoen pelastaa luotusi Sinä otit vastaan kuoleman. Mutta, Vapahtaja, ylösnousemisesi kautta armahda meitä kaikkia!

Veisun Totisesti on kohtuullista sijaan lauletaan uudelleen irmossi, 6. säv.:

Ihmisten on mahdoton nähdä Jumalaa, / sillä Häntä kohti eivät enkeleinkään joukot rohkene katsettaan kohottaa, / mutta Sinun kauttasi, oi Puhtain, / ilmestyi ihmisille lihaksi tulleet Sana. / Hänelle taivaallisten sotajoukkojen kanssa kiitosta veisaten // me Sinua, Neitsyt, autuaaksi ylistämme.”

Pyhä Jumala - -. Isä meidän - -.

Kontakki

Tulkaa kaikki, veisatkaamme ylistystä meidän edestämme Ristiinnaulitulle, / sillä Maria nähtyään Hänet ristin päällä sanoi: / joskin kärsit ristin, olet Sinä kuitenkin minun Poikani ja Jumalani!

Ja Pieni ehtoonjälkeinen palvelus loppuun.

AAMUPALVELUS

Heksapsalmin ja suuren ektenian jälkeen, *2. säv.:*

Herra on Jumala, ja Hän antoi valon meille loistaa. / Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen.

Liitelauselma: Kiittäkää Herraa, sillä Hän on hyvä, sillä Hänen armonsä pysyy iankaikkisesti.

Liitelauselma: He piirittivät minua joka taholta - Herran nimessä minä lyön heidät maahan.

Liitelauselma: En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä.

Liitelauselma: Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi. Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme.

Kunniallinen Joosef, / otettuaan puun päältä Sinun puhtaimman Ruumiisi, / käärittyään puhtaaseen liinavaatteeseen / ja peitettyään tuoksuvilla yrteillä, // pani sen uuteen hautaan.

Kunnia - -.

Tultuasi alas kuolemaan, Sinä, kuolematon Elämä, / kuoletit helvetin jumaluutesi kirkkaudella. / Ja kun kuolleetkin manalasta ylös herätit, / niin silloin kaikki taivaalliset voimat huusivat: // Elämänantaja Kristus, meidän Jumalamme, kunnia olkoon Sinulle.

Nyt - -.

Mirhaa tuoville naisille ilmestyi haudan luona enkeli ja huusi: // Mirhavoiteet sopivat kuolleille, mutta Kristus on turmelukselle vieras.

Ylistystroparit, ensimmäinen Kunnia, 5. säv.:

Kiitetty olet Sinä, Herra, opeta minulle käskysi.

1 Autuaat ne, joiden tie on nuhteeton, jotka Herran laissa vaeltavat!

Sinut, oi Kristus, – Elämä, pantiin nyt hautaan, ja enkelein joukot hämmästyneinä ylistivät Sinun alentumistasi.

2 Autuaat ne, jotka ottavat vaarin Hänen todistuksistaan, jotka etsivät Häntä kaikesta sydämestänsä.

Oi Elämä, kuinka se käy niin, että Sinä kuolet? Kuinka Sinä haudassa olet, vaikka samalla kuoleman valtakunnan kukistat ja kuolleet tuonelasta ylös herätät?

3 Jotka eivät vääryyttä tee, vaan vaeltavat Hänen teillään!

Ylistämme Sinua, oi Jeesus Kuningas, ja kunnioitamme hautaamistasi ja kärsimyksiäsi, joilla olet meidät turmeluksesta pelastanut.

4 Sinä olet asetuksesi säätännyt, että niitä tarkasti noudatettaisiin.

Oi Jeesus, kaikkien Kuningas, Sinä, joka olet maalle mitan pannut, olet nyt itse vähäisessä haudassa, herättäen kuolleet haudoistaan.

5 Oi, jospa minun vaellukseni olisi vakaa, niin että noudattaisin Sinun käskyjäsi!

Jeesus, minun Kristukseni, kaikkien Kuningas, mitä Sinä menit tuonelasta etsimään? Ihmissukuako päästämään?

6 Silloin minä en joudu häpeään, kun katselen kaikkia Sinun käskyjäsi.

Kaikkien Herran nähdään nyt olevan kuolleen ja pannaan uuteen hautaan, vaikka itse Hän on kuolleitten haudat tyhjentänyt.

7 Minä kiitän Sinua vilpittömällä sydämellä, kun opin Sinun vanhurskautesi oikeudet.

Oi Elämä – Kristus! Sinut pantiin nyt hautaan, mutta Sinä olet kuolemallasi kuoleman hävittänyt ja vuodattanut maailmalle elämän.

8 Minä noudatan Sinun käskyjäsi, älä minua peräti hylkää.

Oi Kristus! Sinut ikäänkuin joku pahantekijä luettiin pahantekijäin joukkoon, vaikka Sinä puhdistat meidät muinaisen pahantekijän pahuudesta.

9 Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että hän noudattaa Sinun sanaasi.

Hän, joka on kauneudessaan kaikkia ihmisiä ihanampi, Hän joka on tehnyt koko luonnon ihanaksi, esiintyy muodottomana kuolleen.

10 Minä etsin Sinua kaikesta sydämestäni, älä salli minun eksyä pois Sinun käskyistäsi.

Vapahtaja, kuinka tuonela kestää tulemisesi eikä heti sorru pimeyteensä Sinun valkeutesi kirkkauden sokaisemana?

11 Minä kätken Sinun sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä Sinua vastaan.

Oi suloisin Jeesukseni, oi pelastavainen Valo! Kuinka tulit pimeään hautaan kätkeytyksi? Voi sanomatonta ja kuvaamatonta kärsivällisyyttä!

12 Kiitetty olet Sinä, Herra, opeta minulle käskysi.

Henkimaailma – ruumiittomien olentojen paljous on ymmällä sanoin selittämättömän hautaamisesi salaisuudesta.

13 Huulillani minä julistan kaikki Sinun suusi oikeudet.

Voi ihmeitä outoja! Voi asioita uusia! Häntä, joka on minulle hengen antanut, nyt hengetönä kannetaan, ja Joosefin käsillä hautaan viedään.

14 Minä iloitsen Sinun todistustesi tiestä, niinkuin kaikkinaisesta rikkaudesta.

Sinä, oi Kristus, vaivuit alas hautaan jättämättä kuitenkaan Isän helmaa. Se on outoa ja samalla kunniakasta.

15 Minä tutkistelen Sinun asetuksiiasi ja katselen Sinun polkujasi.

Jeesus, vaikka Sinut suljettiinkin vähäiseen hautaan, niin koko luomakunta tunsi Sinut taivaan ja maan totiseksi Kuninkaaksi.

16 Minä iloitsen Sinun käskyistäsi enkä Sinun sanaasi unhota.

Kun Sinut, oi Kristus, - Luoja, hautaan pantiin, niin silloin tuonelan perustukset vavahtivat, ja ihmisten haudat aukesivat.

17 Tee palvelijallesi hyvin, että minä eläisin ja noudattaisin Sinun sanaasi.

Hänet, joka pitää kädessään maailman, kätketään nyt maan alle, vaikka Hän itse päästää kuolleet tuonelasta.

18 Avaa minun silmäni näkemään Sinun lakisi ihmeitä.

Vapahtaja, minun Elämäni, Sinä nousit turmeluksesta, kun kuolit, menit kuolleitten tykö ja murskasit tuonelan salvat.

19 Minä olen muukalainen maan päällä; älä salaa minulta käskyjäsi.

Jumalan ruumis kätketään nyt ikäänkuin valaiseva kynttilä vakan alle, ja se karkottaa tuonelasta pimeyden.

20 Minun sieluni hiukeaa ikävöidessäni alati Sinun oikeuksiasi.

Hengellisen sotaväen paljous liittyy nyt Joosefiin ja Nikodeemukseen pannakseen Sinut, sijoittumattoman, vähäiseen hautaan.

21 Sinä nuhtelet julkeita, kirotuita, jotka poikkeavat pois Sinun käskyistäsi.

Kun Sinut, minun Jeesukseni, elämän vuodattaja, omasta tahdostasi kuoletettiin ja pantiin maan alle, Sinä teit eläväksi minut, joka olin rikkomuksen kuolettama.

22 Poista minun päältäni häväistys ja ylenkatse, sillä minä otan Sinun todistuksistasi vaarin.

Koko luomakunta muuttui Sinun kärsiessäsi, oi Sana, sillä tuntiessaan Sinut kaiken koossapitäjäksi kaikki kärsi Sinun kanssasi.

23 Ruhtinaatkin istuvat ja pitävät neuvoa minua vastaan, mutta palvelijasi tutkistelee Sinun käskyjäsi.

Saatuaan vatsaansa elämän Kiven kaiken ahmiva tuonela oksensi kuolleet, jotka oli aikojen alusta asti niellyt.

24 Sinun todistuksesi ovat minun iloni, ne ovat minun neuvonantajani.

Sinut, oi Kristus, pantiin uuteen hautaan, mutta noustuasi jumalallisella voimallasi ylös kuolleista Sinä uudistit ihmisluonnon.

25 Minun sieluni on vaipunut tomuun; virvoita minua sanasi jälkeen.

Pelastaaksesi Aadamin tulit Sinä, oi Herra, alas maan päälle, mutta kun et häntä maan päällä löytänyt, laskeusit, etsien häntä aina tuonelaan asti.

26 Minä kerron vaellukseni, ja Sinä vastaat minulle; opeta minulle käskysi.

Oi Sana! Koko maa pelvosta vapisi ja aamutähti peitti säteensä, kun Sinun suurin valosi maahan kätkettiin.

27 Saata minut ymmärtämään asetustesi tie, niin minä tutkistelen Sinun ihmeitäsi.
Oi Vapahtaja! Ihmisenä Sinä vapaaehtoisesti kuolet, mutta Jumalana Sinä kuolleet herätit ylös haudoista sekä synnin syvyyksistä.

28 Minun sieluni itkee murheesta; vahvista minua sanasi jälkeen.
Oi Jeesus, valituskyyneleitä Sinun tähtesi vuodattaen puhdas Äitisi huusi: Kuinka hautaisin Sinut, Poikani?

29 Käänä minusta pois valheen tie, ja anna armostasi minulle lakisi.
Ikäänkuin nisun jyvä vajosit Sinä maan poveen ja kannoit monihaaraisen tähkä herättäen kuolleista ihmiset, jotka ovat Aadamista polveutuneet.

30 Minä olen valinnut totuuden tien, olen asettanut eteeni Sinun oikeutesi.
Auringon tavoin Sinä olet nyt kätkeytynyt maan alle ja synnin yö on Sinut peittänyt, mutta nouse entistä kirkkaampana, Vapahtaja!

31 Minä riipun kiinni Sinun todistuksissasi, Herra, älä anna minun joutua häpeään.

Vapahtaja, niin kuin kuu peittää auringon kehän, niin on nyt hauta peittänyt Sinut, kun Sinä lihallisesti vaivuit kuolemaan.

32 Minä juoksen Sinun käskyjesi tietä, sillä Sinä avarrat minun sydämeni.
Kuolemaa maistanut Elämä, Kristus, on vapauttanut ihmiset kuolemasta ja lahjoittaa nyt kaikille elämän.

33 Opetä minulle, Herra, käskyjesi tie, niin minä seuraan sitä loppuun asti.
Vapahtaja, Sinä tulit ruumiillisesti uudeksi Aadamiksi ja kuolemallasi saatoit elämään muinoin kateudessa kuoletetun Aadamin.

34 Anna minulle ymmärrys ottaakseni Sinun laistasi vaarin ja noudattaakseni sitä kaikesta sydämestäni.

Vapahtaja, kun henkijoukot näkivät Sinut kuolleena makaamassa meidän tähtemme, ne hämmästyivät ja peittivät itsensä siivin.

35 Anna minun vaeltää Sinun käskyjesi polkua, sillä sitä minä halajan.
Oi Sana, otettuaan Sinut puulta kuolleena Joosef on nyt pannut Sinut hautaan, mutta nouse Jumalana ylös ja pelasta kaikki!

36 Anna minun sydämeni taipua Sinun todistuksiisi, ei väärän voiton puoleen.
Vapahtaja, Sinä olet enkelten riemu, mutta nyt myös murheen aihe, kun he näkevät Sinut lihallisesti hengettömänä kuolleena.

37 Käänä silmäni pois turhuutta katselemasta, anna minun saada virvoitus Sinun teilläsi.

Ylennettynä ristipuuhun Sinä ylensit kanssasi myöskin elossa olevat ihmiset, ja oltuasi maan alla Sinä myöskin siellä makaavat kanssasi ylös herätit.

38 Anna palvelijallesi toteutua lupauksesi, joka on annettu Sinua pelkääville.

Vapahtaja, ikään kuin leijona Sinä heräsit lihallisesta unestasi, ikään kuin nuori leijona Sinä nousit kuolleista ja jätit lihan vanhenemisen.

39 Poista minusta häväistys, jota pelkään, sillä Sinun oikeutesi ovat hyvät.

Sinä, joka otit Aadamin kylkiluun ja muovasit siitä Eevan, annoit lävistää kylkesi ja vuodatit puhdistavan virran.

40 Katso, minä ikävöitsen Sinun asetuksiasi; virvoita minua vanhurskaudellasi.

Muoin teurastettiin karitsa salaa, mutta kun Sinut, pahuuden torjuva Vapahtaja, teurastettiin julkisesti, Sinä puhdistit koko luomakunnan.

41 Tulkoon minulle Sinun armosi, Herra, Sinun apusi, Sinun lupauksesi jälkeen.

Ken sanoin voisi selittää sen kauhean, totisesti uuden tapauksen, että Hän, joka luomakuntaa hallitsee, antaa itsensä kärsimyksille alttiiksi ja kuolee meidän edestämme?

42 Että minä voisin vastata herjaajalleni; sillä Sinun sanaasi minä turvaan.

Hämmästyneinä enkelit huusivat: Kuinka elämän varainhoitaja on kuollut? Kuinka Jumala suljetaan hautaan?

43 Älä ota peräti pois minun suustani totuuden sanaa, sillä Sinun oikeutesi minä panen toivoni.

Vapahtaja, keihään lävistämästä kyljestäsi Sinä vuodatat elämän minulle, joka olen oman elämäni elämästä vieraannuttama, ja niin teet minut eläväksi.

44 Minä tahdon alati noudattaa Sinun lakiasi, aina ja iankaikkisesti.

Kättesi puulle levittäen Sinä kokosit ihmiset, oi Jeesus, ja kun elämää virtaava kylkesi lävistettiin, Sinä vuodatit kaikille synninpäästön.

45 Silloin minä vaellan avaralla paikalla; sillä Sinun asetuksiasi minä kysyn.

Oi Vapahtaja, kunniallinen <Joosef> hoivaa Sinut peljättävästi, hautaa kunniallisesti Sinut kuolleen ja hämmästyä peljättävää muotoasi.

46 Minä puhun Sinun todistuksistasi kuningasten edessä, enkä häpeään joudu.

Kun Sinä, Jeesus, omasta tahdostasi laskeuduit kuolevaisena maan alle, Sinä nostit maasta taivasiin ne, jotka olivat sieltä alas langenneet.

47 Minä iloitsen Sinun käskyistäsi, jotka ovat minulle rakkaat.

Jeesus, Sinä olit silmiemme nähden kuollut, mutta Jumalana Sinä elät, ja nostit maasta taivasiin ne, jotka olivat sieltä alas langenneet.

48 Minä kohotan käteni Sinun käskyjesi puoleen, jotka ovat minulle rakkaat.

Jeesus, Sinä olit silmiemme nähden kuollut, mutta Jumalana Sinä elät, ja kuoletettuasi minun murhaajani Sinä annoit kuoleman valtaan joutuneille ihmisille jälleen elämän.

Ja tutkistelen Sinun säädöksiäsi.

Oi sitä suurta iloa! Oi sitä runsasta nautintoa, jonka Sinä annoit tuonelassa oleville, kun loistit Valkeutena synkeissä syövereissä!

49 Muista sana, jonka olet palvelijallesi puhunut, sillä Sinä olet antanut minulle toivon.

Minä kumarran, oi ihmisiä rakastava, kärsimyksillesi, kiitosvirsin ylistän hautaamistasi, kiitän voimaasi, joitten kautta olen turmiollisista kärsimyksistä vapaaksi päässyt.

50 Se on minun lohdutukseni kurjuudessani, että Sinun lupauksesi minua virvoittaa.

Kristus, Sinua vastaan hiottiin miekka; väkevän miekka tylsyi ja Eedenin miekka voitettiin.

51 Julkeat pilkkaavat minua kovin, mutta Sinun laistasi minä en poikkea.

Nähdessään karitsansa teurastettavana uuhi valitti tuskan vallassa ja sai koko lauman liikutuksesta huutamaan.

52 Herra, minä ajattelen Sinun tuomioitasi, tuomioitasi hamasta ikiajoista asti, ja minä saan lohdutuksen.

Tosin Sinut, Kristus, laskettiin hautaan ja tosin Sinä menit tuonelaan, mutta Sinä tyhjensit haudat ja riisuit tuonelan alastomaksi.

53 Minut valtaa palava vihastus jumalattomien tähden, jotka hylkäävät Sinun lakisi.

Vapaaehtoisesti mentyäsi maan alle Sinä, Vapahtaja, annoit elämän kuoleman valtaan joutuneille ihmisille ja saatoit heidät heidän isiensä kunniaan.

54 Sinun käskysi ovat minun ylistysvirteni minun muukalaisuuteni majassa.

Yksi Kolminaisuudesta kärsi meidän tähtemme lihallisesti häpeällisen kuoleman. Aurinko peljästy ja maa vapisi!

55 Yöllä minä ajattelen Sinun nimeäsi, Herra, ja minä noudatan Sinun lakiasi.

Katkeran lähteen, Juudan sukukunnan, jälkeläiset laskivat hautaan ravitsijansa, mannan antaja Jeesuksen.

56 Tämä on minun osakseni suotu: että otan vaarin Sinun asetuksistasi.

Tuomari seisoit tuomittavana tuomari Pilatuksen edessä ja Hänet tuomittiin epäoikeudenmukaiseen kuolemaan ristin puulla.

57 Herra on minun osani; minä olet päättänyt noudattaa Sinun sanojasi.

Sinä kerskaileva Israel, sinä murhanhimoinen kansa, mikä sinun tuli, kun vapautit Barabbaan ja annoit Vapahtajan ristille?

58 Minä etsin Sinun mielisuosiotasi kaikesta sydämestäni; ole minulle armollinen lupauksesi mukaan.

Sinä olet omalla kädelläsi luonut maasta Aadamin. Senpä tähden Sinä olit luontosi puolesta ihminen ja olet antanut vapaalla tahdollasi naulita itsesi ristiin.

59 Minä tutkin teitäni, ja käänän askeleeni Sinun todistustesi puoleen.

Kuuliaisena Isällesi Sinä, oi Sana, laskeusit alas aina pahimpaan tuonelaan ja herätit kuolleista ihmissuvun.

60 Minä riennän viivyttelämästä noudattamaan Sinun käskyjäsi.

Voi minua, oi maailman Valo! Voi minua, oi minun Valoni, minun rakkahin Jeesukseni! – Näin itki Neitsyt katkerasti valittaen.

61 Jumalattomain paulat piirittävät minua, mutta minä en unhotta Sinun lakiasi.

Sinä kateellinen, murhaava, saastainen kansa, häpeäisit edes ylönousseen Kristuksen käärinliinoja ja hikiliinaa.

62 Puolivyöstä minä nousen kiittämään Sinua Sinun vanhurskautesi oikeuksista.

Tule, sinä saastainen murhaaja ja opetuslapsi, ja osoita minulle pahuutesi, joka teki sinut Kristuksen kavaltajaksi.

63 Minä olen kaikkien niiden ystävä, jotka Sinua pelkäävät ja noudattavat Sinun asetuksiasi.

Sinä hullu ja sokea, sinä turmeluksen täyttämä ja selkärangaton, teeskentelit muka ihmisrakkauden tähden myyväsi rahasta mirhavoiteen.

64 Maa on täynnä Sinun laupeuttasi, Herra; opeta minulle käskyysi.

Minkä hinnan sait taivaallisesta Mirhasta? Mitä sait arvokkaan vastineeksi? Pelkkää raivohulluutta, sinä kirottu Saatana.

65 Sinä osoitat palvelijallesi hyöyhtä sanasi jälkeen, Herra.

Jos muka rakastat köyhiä ja murehdit sielun armahdukseksi vuodatettua mirhaa, niin miten myyt kullasta Hänet, joka on valonkirkas?

66 Opeta minulle hyvää ymmärrys ja tieto, sillä Sinun käskyihisi minä panen uskallukseni.

Oi Jumalan Sana, oi minun iloni! Kuinka voin kärsiä Sinun kolmipäiväistä hautaasi? Nyt kauheasti kärsii äidillinen sydämeni.

67 Ennenkuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan Sinun sanaasi.

Kuka antaisi minulle kyynellähteitten vettä, että itkisin suloista Jeesustani? huusi Jumalan Morsian, Neitsyt.

68 Sinä olet hyvä, ja hyvin Sinä teet; opeta minulle käskyysi.

Te vuoret ja kukkulat, te, koko ihmisten paljous, itkekää ja parkukaa minun, teidän Jumalanne Äidin kanssa!

69 Julkeat tahraavat minua valheillansa, mutta minä otan Sinun asetuksistasi vaarin kaikesta sydämestäni.

“Milloin näen Sinut taas, oi Vapahtajani, ikuisen Valoni, sydämeni ilon ja suloisuuden?” - Näin Neitsyt katkerasti valitti.

70 Heidän sydämensä on turta kuin ihra, mutta minä iloitsen Sinun laistasi.

Vapahtaja, vaikka Sinä kulmakiven tavoin suostuitkin louhittavaksi, niin elämän lähteenä Sinä vuodatit elävän virran.

71 Hyvä oli minulle, että minut nöyryytettiin: niin minä opin Sinun käskysi.

Ammentaessamme kyljestäsi vuotaneesta kaksinkertaisesta virrasta ikään kuin yhdestä lähteestä, me saamme hedelmäksi kuolemattoman elämän.

72 Sinun suusi laki on minulle kalliimpi kuin tuhannet kappaleet kultaa ja hopeata.

Sinä, oi Sana, vapaalla tahdollasi tulit kuolleena hautaan, mutta Sinä elät kuitenkin ja ylösnousemisellasi herätät, niinkuin olet ennustanutkin, oi Vapahtajani, ihmiset kuolleista.

Kunnia - -

Me veisuilla ylistämme Sinua, oi Sana, – kaikkien Jumala, Isän ja Pyhän Hengen kanssa, ja kunnioitamme Sinun jumalallista hautaansaattoasi.

Nyt - -. Jumalansynnyttäjälle

Ylistämme autuaaksi Sinua, oi puhdas Jumalansynnyttäjä, ja uskolla kunnioitamme Poikasi, meidän Jumalamme, kolmipäiväistä hautaa.

Toistetaan tropari: Sinut, oi Kristus, – Elämä, pantiin nyt hautaan, ja enkelein joukot hämmästyneinä ylistivät Sinun alentumistasi.

Pieni ektenia, jonka ylistyslauselma on: Sillä siunattu on nimesi ja ylistetty on valtakuntasi, Isä, Poika ja Pyhä Henki, nyt, aina ja iankaikkisesti.

Toinen kunnia, 5. säv.:

Oikein on ylistää Sinua, oi Elämänantaja! Sinä ojensit kätesi ristille ja kukistit vihollisen vallan.

73 Sinun kätesi ovat minut tehneet ja valmistaneet; anna minulle ymmärrys oppiakseni Sinun käskysi.

Oikein on ylistää Sinua, oi kaikkien Luoja, sillä kärsimyksiesi kautta olemme päässeet vapaiksi kärsimyksistä sekä turmeluksesta.

74 Sinua pelkääväiset näkevät minut ja iloitsevat, sillä minä panen toivoni Sinun sanaasi.

Maa kauhistui ja aurinko kätkeytyi, kun Sinä, Vapahtaja Kristus, illaton valkeus, laskeuduit ruumiillisesti hautaan.

75 Herra, minä tiedän, että Sinun tuomiosi ovat vanhurskaat, ja uskollisuudessasi Sinä olet minut nöyryyttänyt.

Oi Kristus, Sinä nukuit haudassa eläväksi tekevää unta ja synnin raskaasta unesta herätit ihmissuvun.

76 Sinun armosi olkoon minun lohdutukseni, niinkuin Sinä olet palvelijallesi luvannut.

Olen ainoa naisista, joka olen kivutta synnyttänyt Sinut, Poikani, mutta nyt tunnen sietämättömiä kipuja Sinun kärsimyksistäsi. Näin virkkoi Puhdas.

77 Tulkoon minulle Sinun laupeutesi, että minä eläisin; sillä Sinun lakisi on minun iloni.

Serafit kauhistuivat nähdessään Sinut, oi Vapahtaja, ylhäällä Isästä erottamattomana sekä alhaalla kuolleena makaavana maan päällä.

78 Joutukoot julkeat häpeään, sillä he sortavat minua syyttä; minä tutkistelen Sinun asetuksiasi.

Oi Sana, kun Sinut ristiinnaulittiin, temppelin esirippu repesi. Oi Aurinko, kun Sinut kätkeettiin maan alle, valaisimet kätkivät valonsa.

79 Kääntykööt minun puolelleni ne, jotka Sinua pelkäävät ja jotka Sinun todistuksesi tuntevat.

Hänet, joka on alussa maan piirin pelkällä viittauksella perustanut, laskettiin hengetönnä kuin ihminen maan alle. Kauhistu taivas tuota näkyä.

80 Pysyköön sydämeni vakaana Sinun käskyissäsi, etten minä häpeään joutuisi.
Sinä, joka kädelläsi olet luonut ihmisen, laskeuduit maan alle, että voimallisella vallallasi nostaisi ihmiset lankeemuksesta.

81 Sinun apuasi minun sieluni ikävöitsee, Sinun sanaasi minä panen toivoni.
Tulkaa, veisatkaamme pyhä itkuvirsi kuolleelle Kristukselle, niinkuin mirhankantajat naiset, jotta heidän kanssansa kuulisimme tervehdyksen: Iloitkaa!

82 Minun silmäni ikävöitsevät Sinun sanaasi; minä kysyn: "Milloin lohdutat minua?"

Sinä, oi Sana, olet totisesti kallisarvoinen ehtymätön hajuvoide. Senpä vuoksi yrttivoiteitten tuojat naiset kantoivat Sinulle, Elävälle, ikäänkuin kuolleelle hajuvoiteita.

83 Sillä minä olen kuin nahkaleili savussa, mutta Sinun käskyjäsi minä en unhot.
Haudattuna Sinä, oi Kristus, helvetin valtakunnan kukistit, kuolemallasi kuoleman kuoletit ja maailman lapset olet turmeltumuksesta lunastanut.

84 Kuinka harvat ovat palvelijasi päivät! Milloin Sinä tuomitset minun vainoojani?
Elämän virtoja tulviva Jumalan Viisaus laskeuduttuaan alas hautaan tekee eläviksi tuonelan syvimmissä kätköissä olevat.

85 Julkeat kaivavat minulle kuoppia, ne, jotka eivät elä Sinun lakisi mukaan.

Uudistaakseni ihmisten turmeltuneen luonnon minä olen vapaaehtoisesti antanut itseni ruumiillisen kuoleman tuskiin. Älä siis, äitini, valituksiisi pakahdu!

86 Kaikki Sinun käskysi ovat todet; syyttä he minua vainoavat; auta minua.

Sinä, vanhurskauden valon Kantaja, laskeuduit maan alle ja herätit kuolleet aivan kuin unesta ja karkotit tuonelasta kaiken pimeyden.

87 He ovat minut miltei tuhonneet tässä maassa, mutta minä en ole hyljännyt Sinun asetuksiasi.

Luonnoltansa Elävä kylvetään tänään kyynelin kahta vartta kasvattavana jyvänä, mutta kasvettuaan esiin se ilahuttaa maailman.

88 Virvoita minua armosi jälkeen, niin minä noudatan Sinun suusi todistuksia.

Aadam peljästyi Jumalan käskennellessä paratiisissa, mutta iloitsee nyt Hänen tullessaan tuonelaan; langettuaan muinoin hän nyt nousee jälleen.

89 Iankaikkisesti pysyy Sinun sanasi, Herra, vahvana taivaissa.

Sinun Synnyttäjäsi, oi Kristus, kantaa kyyneluhria haudallasi Sinun ruumistasi siihen laskettaessa ja huutaa: "Poikani, nouse ylös, niinkuin Sinä olet ennustanut."

90 Sinun uskollisuutesi kestää polvesta polveen, Sinä perustit maan, ja se pysyy.

Hartaasti laskiessaan Sinua uuteen hautaan Joosef veisaa, oi Vapahtaja, jumalalliselle arvollesi sopivia lähtöveisuja sekoittaen niihin katkeria kyyneliään.

91 Sinun järjestyksesi mukaan ne pysyvät vielä tänä päivänä, sillä ne kaikki ovat Sinun palvelijoitasi.

Oi Sana, kun Äitisi näki Sinut nauloin ristiin kiinnitettynä, karvaan murheen naulat ja nuolet lävistivät hänen sielunsa.

92 Ellei Sinun lakisi olisi ollut minun iloni, olisin menehtynyt kurjuuteeni.

Kun Äiti näki, miten Sinua, kaikkien suloisuutta, juotettiin karvaalla juomalla, hän katkerasti kasteli kasvonsa kyynelin.

93 En minä ikinä unhotta Sinun asetuksiasi, sillä niillä Sinä minua virvoitat.

"Sydämeni on kauheasti haavoitettu, ja kärsimykseni ovat sietämättömiä, kun näen Sinut, oi Sana, väärin teurastettavana", valitti puhtain Äiti.

94 Sinun omasi minä olen, pelasta minut, sillä Sinun asetuksiasi minä kysyn.

Oi Sana, kuinka sulkisin suloisen katseesi ja huulesi? Kuinka hautaisin Sinut kuolleen tavoin? huusi Joosef kauhistuneena.

95 Jumalattomat väijyvät minua, tuhotakseen minut, mutta minä tarkkaan Sinun todistuksiasi.

Nyt Joosef ja Nikodeemus veisaavat hautavirttä kuolleelle Kristukselle ja heidän kanssaan veisaavat myös serafit.

96 *Kaikella täydellisellä on rajansa - sen olen nähnyt - mutta Sinun käskysi ovat ylen avarat.*

Sinä laskeudut maan alle, Vapahtaja, vanhurskauden Aurinko, ja sen tähden Sinut synnyttänyt Kuu pimenee, kun ei enää Sinua näe.

97 *Kuinka Sinun lakisi onkaan minulle rakas! Kaiken päivää minä sitä tutkistelen.*
Tuonela kauhistui, kun näki Sinun, oi elämänantaja Kristus, sen aarteistoa tyhjentävän ja herättävän ylös jo aikoja kuolleet.

98 *Sinun käskysi tekevät minut vihollisiani viisaammaksi, sillä ne ovat minun omani iankaikkisesti.*

Oi Sana, aurinko lähettää valonsa yön jälkeen, niin myös Sinäkin kuoleman jälkeen ilmestyit ikäänkuin jostakin palatsista loistavana valona.

99 *Minä olen kaikkia opettajiani taitavampi, sillä minä tutkistelen Sinun todistuksiasi.*

Oi Vapahtaja, Luoja! Maa otettuaan Sinut poveensa vapisee kauhun valtaamana, herättäen kuolleet vavistuksellaan.

100 *Minä olen ymmärtäväisempi kuin vanhat, sillä minä otan vaarin Sinun asetuksistasi.*

Kääriessään nyt uudella tavalla Sinut, oi Kristus, mirhavoitein Nikodeemus ja Kunniallinen huusivat: Kauhistu, koko maa!

101 *Minä pidätän jalkani kaikilta pahoilta teiltä, noudattaakseni Sinun sanaasi.*
Sinä, valon tekijä, laskit ja kanssasi laski auringon valo. Luomakunta joutui kauhun valtaan ja todisti, että Sinä olet kaiken Tekijä.

102 *Minä en poikkea Sinun oikeuksistasi, sillä Sinä neuvot minua.*
Louhittu kivi peittää Kulmakiven, ja kuolevainen ihminen kätkee nyt kuolevaisen tavoin hautaan Jumalan. Kauhistu, maa!

103 *Kuinka makeat ovat minulle Sinun lupauksesi! Ne ovat hunajaa makeammat minun suussani.*

“Poikani, katso opetuslastasi, jota olet rakastanut, ja Äitiäsi ja anna kuulua suloisimman äänesi!” Näin huusi Puhdas kyyneliä vuodattaen.

104 *Sinun asetuksistasi minä saan ymmärrystä; sentähden minä vihaan kaikkia valheen teitä.*

Elämän antajana Sinä, oi Sana, ristiinnaulittuna et kuolettanut juutalaisia, vaan herätit ylös heidänkin kuolleensa.

105 *Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.*
Ei Sinulla, oi Sana, ollut kärsiessäsi kauneutta eikä muotoa, mutta noustuasi ylös Sinä tulit suureen kunniaan ja jumalallisella valollasi kaunistit ihmiset.

106 Minä olen vannonut ja tahdon sen täyttää: noudattaa Sinun vanhurskautesi oikeuksia.

Sinä laskeusit, oi illaton Valonkantaja, ruumiillisesti maan alle, ja aurinko sietämättä semmoista näkyä pimeni aivan keskellä päivää.

107 Minä olen kovin vaivattu; Herra, virvoita minua sanasi jälkeen.

Oi Vapahtaja! Aurinko ja kuu pimettyään tulivat älykkäiden palvelijain kaltaisiksi, kun pukivat itsensä mustiin vaatteisiin.

108 Kelvatkoot Sinulle, Herra, minun suuni vapaaehtoiset uhrit, ja opeta minulle oikeutesi.

Sadanpäämies tunsi Sinut Jumalaksi, vaikka Sinut surmattiin. Kuinka minä sitten koskisin käsineni Sinuun, minun Jumalani, sillä minä pelkään! huusi Joosef.

109 Minun henkeni häälyy alati kämmenelläni, mutta Sinun lakiasi minä en unhotta.

Kun Aadam nukkui kuolon uneen, niin hänen kyljestänsä virtasi kuolema, mutta kun Sinä, Jumalan Sana, nukuit, niin nyt tulvii Sinun kyljestäsi maailmalle elämä.

110 Jumalattomat virittävät pauloja minun eteeni, mutta Sinun asetuksistasi minä en eksy.

Hetken Sinä nukuit ja teit kuolleet eläviksi, ylös noustuasi Sinä nostit ne, jotka ovat iankaikkisuudesta asti nukkuneet, oi Hyvä.

111 Sinun todistuksesi ovat minun ikuinen perintöosani, sillä ne ovat minun sydämeni ilo.

Sinut, elämää uhkuva viinipuu, tempaistiin maasta, mutta kuitenkin olet tulvinut itsestäsi pelastuksen viinin. Minä kunnioitan kärsimyksiäsi ja ristiäsi.

112 Minä olen taivuttanut sydämeni pitämään Sinun käskysi, aina ja loppuun asti.

Vapahtaja, kuinka hengellisten joukkojen johtajat kestivät ristiinnaulitsijain uskalluksen, kun näkivät Sinut alastomana ja verisenä tuomittuna?

113 Kaksimielisiä minä vihaan, mutta Sinun lakiasi minä rakastan.

Sinä heprealaisten <villien> erämaakansojen kaltainen uppiniskainen sukukunta, sinä tiesit temppeleihin uudelleen rakentamisesta; miksi tuomitsit Kristuksen?

114 Sinä olet minun suojani ja kilpeni, Sinun sanaasi minä panen toivoni.

Sinä puet pilkkavaippaan kaiken Kaunistajan, joka on ihmeellisesti vahvistanut taivaan ja tehnyt maan ihanaksi.

115 Luopukaa minusta, te pahantekijät, minä tahdon ottaa Jumalani käskyistä vaarin.

Kun kylkesi lävistettiin, oi Sana, Sinä pelikaanin tavoin teit kuoletetut poikasesi eläviksi vuodattamalla heille elävöittävä virran.

116 Tue minua lupauksesi jälkeen, että minä eläisin, äläkä anna minun joutua toivossani häpeään.

Muoin Joosua pysäytti auringon hakatessaan maahan muukalaiskansan, ja Sinä kätkit sen kukistaessasi pimeyden ruhtinaan.

117 Vahvista minua, että minä pelastuisin, niin minä katselen alati Sinun käskyjäsi.

Oi laupias Kristus! Sinä eroamatta Isän helmasta suvaisit ihmiseksi tulla ja laskeuduit alas tuonelaan.

118 Sinä hylkäätkä kaikki, jotka Sinun käskyistäsi eksyvät, sillä heidän kavaluutensa on turha.

Ristiinnaulittuna nostettiin ilmaan Hänet, joka on ripustanut maan vesiin ja hengettömänä Hän nyt makaa maata vasten. Sitä kestävästi maa hirveästi vapisi.

119 Kaikki maan jumalattomat Sinä heität pois niinkuin kuonan; sentähden minä rakastan Sinun todistuksiasi.

“Voi minua, Poikani”, näin vaikeroi Avion tuntematon ja sanoi: “Sen, jonka toivoin tulevan kuninkaaksi, näen tuomittuna ristillä riippuvan”.

120 Sinun peljättävyytesi edessä minun ruumiini vapisee, ja minä pelkään Sinun tuomioitasi.

Tämän julisti minulle Gabriel, kun lensi alas ja sanoi, että Poikani Jeesuksen valtakunta on iankaikkinen oleva.

121 Minä teen oikeuden ja vanhurskauden, älä jätä minua sortajaini käsiin.

Voi, Simeonin ennustus toteutui, sillä Sinun miekkasi, oi Emmanuel, on sydämeni lävistänyt.

122 Ole palvelijasi puolusmies hänen parhaaksensa, älä salli julkeain minua sortaa. Juutalaiset, hävetkää edes niitä, jotka teidän kateudessaanne surmaama Elämänantaja nosti ylös kuolleitten joukosta!

123 Minun silmäni hiueten halajavat Sinun apuasi ja Sinun vanhurskaita lupauksiasi.

Aurinko nähdessään Sinut, oi Kristukseni, näkymättömän Valon, hengetönä hautaan kätkevävä, pimensi kauhuissaan valonsa.

124 Tee palvelijallesi armosi jälkeen ja opeta minulle käskysi.

Nuhteeton Äitisi itki katkerasti, kun näki haudassa Sinut, oi Sana, sanomattoman ja aluttoman Jumalan.

125 Minä olen Sinun palvelijasi, anna minulle ymmärrys, että minä Sinun todistuksesi tuntisin.

Oi Kristus! Puhtahin Äitisi nähdessään Sinut kuolleena katkerasti valitti Sinulle: “Oi Elämä, älä viivy kuolleitten joukossa!”

126 On aika Herran tehdä tekonsa: he ovat rikkoneet Sinun lakisi.

Hirveä tuonela kauhistui, kun näki Sinut, oi kunnian kuolematon Aurinko, ja luovutti kiireesti vankinsa.

127 Sentähden minä rakastan Sinun käskyjäsi enemmän kuin kultaa, enemmän kuin puhtainta kultaa.

Silmiemme edessä, oi Vapahtaja, on suuri ja kauhistuttava näky: Elämän Alkusyy tahtoessaan antaa kaikille elämän antaa itsensä kuoleman valtaan.

128 Sentähden minä vaellan kaikessa suoraan, kaikkien Sinun asetuksiesi mukaan; kaikkia valheen teitä minä vihaan.

Valtias, Sinun kylkesi lävistettiin ja Sinun kätesi naulittiin, että parantaisit esi-isäin kyljen haavan ja heidän kättensä hillittömyyden.

129 Ihmeelliset ovat Sinun todistuksesi, sentähden minun sieluni ottaa niistä vaarin.

Kerran Raakelin poikaa itki koko kotiväki, nyt valittaa opetuslasten kuoro Äidin kanssa Neitseen Poikaa.

130 Kun Sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä.

Käsin lyötiin poskelle Kristusta, joka on omalla kädellään luonut ihmisen ja murskannut pedon leuat.

131 Minä avaan suuni ja huohotan, sillä minä halajan Sinun käskyjäsi.

Oi Kristus! Me kaikki uskovaiset veisuilla ylistämme ristinkuolemaasi ja hautaamistasi, vapautettuina kuolemasta Sinun hautasi kautta.

Kunnia - -.

Jumala, jolla ei alkua ole, ynnä aina oleva Sana ja Henki, tuo meissä ilmi oma suuri voimasi vihollisiasi vastaan!

Nyt - -. Jumalansynnyttäjälle

Sinä olet synnyttänyt Elämän, oi viaton puhdas Neitsyt, hillitse seurakunnassa pahennukset ja hyvyydestäsi tuota sille rauha!

Toistetaan tropari: Oikein on ylistää Sinua, oi Elämänantaja! Sinä ojensit kätesi ristille ja kukistit vihollisen vallan.

Pieni ektenia, jonka ylistyslauselma on: Sillä pyhä olet Sinä, meidän Jumalamme, joka lepää kirkkaalla kerubi- istuimella, ja Sinulle sekä iankaikkiselle Isällesi ja kaikkeinpyhimmälle, hyvälle ja eläväksitekevälle Hengellesi me kunniaa edeskannamme nyt, aina ja iankaikkisesti.

Kolmas kunnia, 3. säv.:

Minun Kristukseni! Kaikki sukukunnat veisuilla ylistävät Sinun hautaamistasi.

132 Käänny minun puoleeni, ole minulle armollinen, niinkuin on oikein niitä kohtaan, jotka Sinun nimeäsi rakastavat.

Arimatialainen otettuaan Sinut alas puusta ja käärittyään liinavaatteeseen pani hautaan.

133 Tee minun askeleeni vakaviksi sanallasi äläkä salli minkään vääryyden minua hallita.

Minun Kristukseni! Yrttien tuojat kantoivat rakkaudella Sinulle mirhaa.

134 Päästä minut ihmisten sorrosta, niin minä noudatan Sinun asetuksiasi.

Tulkaa, kaikki luodut, veisatkaamme lähtövirsiä Luojalle.

135 Kirkasta kasvosi palvelijallesi ja opeta minulle käskysi.

Kiiruhtakaamme kaikki yrttienkantajain kanssa voitelemaan mirhalla kuollutta, vaikka Hän onkin elävä.

136 Minun silmistäni vuotavat kyynelvirrat, kun Sinun lakiasi ei noudateta.

Oi korkeasti autuas Joosef! Hautaa elämänantajan Kristuksen ruumis!

137 Sinä olet vanhurskas, Herra, ja Sinun tuomiosi ovat oikeat.

Ne, joita manna ravitsi, ovat nostaneet kantapänsä Hyväntekijäänsä vastaan.

138 Sinä olet säätänyt todistuksesi vanhurskaudessa ja suuressa uskollisuudessa.

Vapahtajalle tuovat sappea ja etikkaa ne, joita Hän elätti mannalla.

139 Minun kiivauteni kuluttaa minut, sillä minun vihamieheni unhottavat Sinun sanasi.

Voi profeettain surmaajien järjettömyyttä ja Kristuksen murhaamista!

140 Sinun sanasi on hyvin koeteltu, ja Sinun palvelijasi rakastaa sitä.

Järjettömänä palvelijana salaisuuteen vihitty kavalsi viisauden syvyyden.

141 Minä olen vähäinen ja halveksittu, mutta minä en unhota Sinun asetuksiasi.

Myytyään Pelastajansa petollinen Juudas joutui itse orjuuteen.

142 Sinun vanhurskautesi on iankaikkinen vanhurskaus, ja Sinun lakisi on totuus.

Salomon mukaan irstaitten heprealaisten suu on syvä kuoppa.

143 Hätä ja ahdistus ovat minut saavuttaneet, mutta Sinun käskysi ovat minun iloni.

Rikollisten heprealaisten väärällä tiellä on orjantappuroita ja pauloja.

144 Sinun todistuksesi ovat iankaikkisesti vanhurskaat; anna minulle ymmärrys, että minä eläisin.

Joosef Nikodeemuksen kanssa saattaa hautaan aivan kuin kuolleena oman Luojansa.

145 Kaikesta sydämestäni minä huudan; vastaa minulle, Herra. Minä tahdon ottaa Sinun käskyistäsi vaarin.

Oi elämänantaja Vapahtaja! Kunnia olkoon voimallesi, joka helvetin kukisti!

146 Minä huudan Sinua, pelasta minut, niin minä noudatan Sinun todistuksiasi.

Oi Sana! Puhtahin nähdessään Sinun makaavan maassa itki äidin itkua.

147 Jo ennen aamun valkenemista minä huudan, Sinun sanoihisi minä panen toivoni.

Voi ihanin kevääni! Voi armahin Lapseni! Mihin on ihanuutesi kadonnut?

148 Jo ennen yön vartiohetkiä minun silmäni tutkistelevat Sinun puhettasi.

Oi Sana! Puhtahin Äitisi vaipui katkeraan itkuun Sinun kuoltuasi.

149 Kuule minun ääneni armosi jälkeen; Herra, virvoita minua oikeutesi mukaan.

Naiset toivat hajuvoiteita voidellakseen Kristusta, joka on itse jumalallinen hajuvoide.

150 Lähellä ovat ilkeät vainoojat, jotka ovat kaukana Sinun laistasi.

Minun Jumalani! Sinä jumalallisella voimallasi kuoleman kautta kuoleman kuoletit.

151 Lähellä olet Sinä, Herra, ja kaikki Sinun käskysi ovat todet.

Jumalani! Viettelijä pettyi ja hänen viettelemänsä pelastui Sinun viisaudellasi.

152 Jo aikoja minä olen tiennyt Sinun todistuksistasi, että Sinä olet ne perustanut iäti pysyviksi.

Tuonelan syvyyteen, turmeluksen kuiluun vajosi kavaltaja.

153 Katso minun kurjuuttani ja pelasta minut, sillä minä en unhota Sinun lakiasi.

Orjantappuroita ja pauloja on kurjan, mielettömän Juudaksen tiellä.

154 Aja minun asiani ja lunasta minut, virvoita minua lupauksesi jälkeen.

Ne kaikki hukkuvat, jotka ristiinnaulitsivat Sinut, oi Sana, Jumalan Poika, kaikkien Kuningas!

155 Kaukana on pelastus jumalattomista, sillä he eivät kysy Sinun käskyjäsi.

Turmeluksen kuiluun hukkuvat kaikki murhamiehet.

156 Herra, Sinun armahtavaisuutesi on suuri, virvoita minua oikeutesi mukaan.

Jumalan Poika, kaikkien Kuningas, minun Jumalani, minun Luojaani, kuinka annoit itsesi kärsimyksiin?

157 Monta on minulla vainoojaa ja vihamiestä, mutta Sinun todistuksistasi minä en poikkeaa.

Nähdessään vasikkansa puulla riippumassa emo valitti.

158 Minä näen uskottomat, ja minua iljettää, sillä he eivät noudata Sinun sanaasi.

Joosef Nikodeemuksen kanssa hautaa elämää kantavan ruumiin.

159 *Huomaa, että minä rakastan Sinun asetuksiasi. Herra, virvoita minua armosi jälkeen.*

Neitsyt valitti vuodattaen palavia kyyneleitä, kun miekka kävi hänen sielunsa läpi.

160 *Sinun sanasi on kokonansa totuus, ja kaikki Sinun vanhurskautesi oikeudet pysyvät iankaikkisesti.*

Voi minun silmieni Valo! Voi armahin Lapseni! Kuinka kätkeydyt nyt hautaan?

161 *Ruhtinaat vainoavat minua syyttä, mutta minun sydämeni pelkää Sinun sanojasi.*

Älä itke, Äitini! Minä kärsin näitä tehdäkseni vapaiksi Aadamin ja Eevan.

162 *Minä riemuitsen Sinun puheestasi, niinkuin suuren saaliin saanut.*

Poikani, minä ylistän ääretöntä laupeuttasi, jonka tähden Sinä näitä kärsit.

163 *Valhetta minä vihaan ja inhoan, mutta Sinun lakiasi minä rakastan.*

Oi armollinen, Sinulle juotettiin etikkaa ja sappea, ja Sinä purit muinaisen maistamisen.

164 *Seitsemästi päivässä minä ylistän Sinua Sinun vanhurskautesi oikeuksien tähden.*

Sinä, joka muinoin suojelit kansaasi pilvien patsaalla, olet nyt itse naulittu ristiin.

165 *Suuri rauha on niillä, jotka rakastavat Sinun lakiasi, eikä heille kompastusta tule.*

Yrttientuojat naiset tulivat haudallesi, oi Vapahtaja, kantaen hajuvoiteita.

166 *Minä odotan Sinulta pelastusta, Herra, ja täytän Sinun käskysi.*

Nouse ylös, oi Laupias, joka kohotat meidät helvetin syvyyksistä.

167 *Minun sieluni noudattaa Sinun todistuksiasi, ja suuresti minä niitä rakastan.*

“Nouse ylös, oi Elämänantaja!” Näin sanoo Sinulle Synnyttäjäsi Äiti vuodattaen kyyneliä.

168 *Minä noudatan Sinun asetuksiasi ja Sinun todistuksiasi, sillä kaikki minun tieni ovat Sinun edessäsi.*

Oi Sana, kiiruhda nousemaan ylös ja lopeta puhtaan synnyttäjäsi murhe!

169 *Herra, suo minun valitukseni tulla Sinun kasvojesi eteen, anna minulle ymmärrys sanasi jälkeen.*

Taivaalliset voimat kauhistuivat pelosta, kun näkivät Sinut kuolleen.

170 *Tulkoon minun anomiseni Sinun kasvojesi eteen, pelasta minut lupauksesi mukaan.*

Niille, jotka rakkaudella ja pelolla kärsimyksiäsi kunnioittavat, anna synnit anteeksi!

171 *Vuodattakoot minun huuleni ylistystä, sillä Sinä opetat minulle käskysi.*

Voi peljättävää ja outoa näkyä, oi Jumalan Sana! Kuinka maa Sinut peittää?

172 Minun kieleni veisatkoon Sinun lupauksistasi, sillä kaikki Sinun käskysi ovat vanhurskaat.

Oi Vapahtaja, Sinua kantaen Joosef kerran pakeni, ja nyt toinen Joosef hautaa Sinut.

173 Sinun kätesi olkoon minun apuni, sillä minä olen valinnut Sinun asetuksesi.
Puhdas Äitisi itkee ja valittaa Sinua, minun Vapahtajani, kun olet kuollut.

174 Minä ikävöitsen pelastusta Sinulta, Herra, ja Sinun lakisi on minun iloni.
Henget kauhistuvat outoa ja peljättävää hautaamistasi, oi kaikkien Luoja.

175 Saakoon minun sieluni elää ja ylistää Sinua, ja Sinun oikeutesi minua auttakoot.

Mirhantuojanaiset tulivat varhain aamulla ja vuodattivat haudalle mirhavoiteita.

176 Minä olen eksyksissä kuin kadonnut lammas; etsi palvelijaasi, sillä minä en unhotta Sinun käskyjäsi.

Lahjoita ylösnousemisellasi seurakunnalle rauha ja pelastus kansallesi!

Kunnia - -.

Oi Kolminaisuus, minun Jumalani, Isä, Poika ja Henki, armahda maailmaa!

Nyt - -.

Oi Neitsyt, tee palvelijasi otollisiksi näkemään Poikasi ylösnouseminen.

Sitten välittömästi **ylösnousemustroparit, 5. säv.:**

Kiitetty olet Sinä, Herra. / Opeta minulle käskysi.

Enkelein joukko ihmetellen katseli, / kuinka Sinä, oi Vapahtaja, / jouduit kuolleitten joukkoon ja kuoleman voiman kuitenkin kukistit / sekä kanssasi Aadamin ylös herätit // ja helvetistä kaikki ihmiset vapahdit.

Kiitetty olet Sinä, Herra. / Opeta minulle käskysi.

Miksi te naiset, te Kristuksen opetuslapset, / mirhavoiteeseen valituskyyneleitänne sekoitatte? / Säteilevä enkeli ilmoitti haudasta mirhantuojuille: / Katsokaa hautaa ja ymmärtäkää, // että Vapahtaja on noussut ylös haudasta.

Kiitetty olet Sinä, Herra. / Opeta minulle käskysi.

Mirhantuojuat naiset itkien juoksivat / sangen varhain Sinun haudallesi, / mutta enkeli ilmestyi heille ja sanoi: / Ohi on mennyt itkun aika. / Älkää itkekö, // vaan viekää apostoleille ylösnousemisen sanoma.

Kiitetty olet Sinä, Herra. / Opeta minulle käskysi.

Mirhantuojuat kantaen mirhavoiteita / tulivat Sinun haudallesi, oi Vapahtaja, ja itkivät, / mutta enkeli sanoi heille: / Miksi te elävää kuolleitten joukosta haette, // sillä Hän, ollen Jumala, nousi ylös haudasta.

Kunnia olkoon Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle.

Kumartakaamme Isää / ja Hänen Poikaansa ja Pyhää Henkeä, / Pyhää Kolminaisuutta yhdessä olennessa / huutaen serafien kanssa: // Pyhä, pyhä, pyhä olet Sinä, Herra.

Nyt, aina ja iankaikkisesti. Amen.

Oi Neitsyt! / Sinä Elämänantajan synnyttämisen kautta / päästit Aadamin vapaaksi synnistä / ja Eevan murheen iloksi käänsit, / mutta Sinusta lihaksi tullut Jumalihminen // saattoi elämään ne, jotka olivat elämästä langenneet pois.

Halleluja, halleluja, halleluja. / Kunnia olkoon Sinulle, Jumala. (*Kolmesti*)

Pieni ektenia, jonka ylistyslauselema on: Sillä Sinä, Kristus meidän Jumalamme, olet rauhan Kuningas ja meidän sielujemme Pelastaja, ja Sinulle ynnä aluttomalle Isällesi ja pyhälle, hyvälle ja eläväksitekevälle Hengellesi me kunniaa edeskannamme nyt, aina ja iankaikkisesti.

Katismatroparit, 1. säv.

Joosef anottuaan Pilatukselta kalliin ruumiin / kääri sen puhtaaseen liinaan / ja voiteli ihanalla hajuvoiteella / ja pani uuteen hautaan, / jonka luona varhaiset yrttien kantajat naiset huusivat: // Osoita meille, Kristus, ennustamasi ylösnousemus!

Kunnia - -. Osoita meille, Kristus, ennustamasi ylösnousemus!

Nyt - -.

Enkelien joukot hämmästyivät / nähdessään Isän helmassa istujan Kuolemattoman pantavan kuolleena hautaan. / Mutta enkelien järjestöt tuonelassakin kuolleiden keskuudessa ympäröivät Hänet // sekä kunnioittavat Luojana ja Herrana.

Psalmi 51 (LXX)

Armahda minua, Jumala, Sinun suuresta armostasi, pyyhi pois minun syntini Sinun suuresta laupeudestasi. Pese minut puhtaaksi rikoksestani, puhdistat minut synnistäni. Sillä minä tunnen rikokseni, ja syntini on aina edessäni. Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on paha Sinun silmissäsi, niin että oikea olet puheessasi ja puhdas tuomitessasi. Katso, minut on synnissä siitetty ja äitini on minut synnissä synnyttänyt. Katso, Sinä rakastit totuutta ja ilmoitit minulle tuntemattoman, salaisen viisautesi. Puhdistat minut isopilla, niin minä puhdistun, pese minut, niin minä lunta valkeammaksi tulen. Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt olet.

Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni, pyyhi pois kaikki pahat tekoni. Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista sisässäni totuuden henki. Älä heitä minua pois kasvojesi edestä äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi. Anna minulle taas Sinun pelastuksesi ilo ja voimallisella hengellä vahvista minua. Minä opetan langenneille Sinun tiesi, ja syntiset tykösi palajavat. Päästä minut verenvioista, Jumala, minun pelastukseni Jumala, niin kieleni riemuitsee Sinun vanhurskaudestasi. Herra, avaa minun huuleni, niin suuni julistaa Sinun kiitostasi. Sillä et Sinä tahdo uhria, sen minä kyllä antaisin; polttouhri ei ole Sinulle mieleen. Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja nöyrää sydäntä et Sinä, Jumala, hylkää. Osoita armossasi hyvyyttä Siionille, rakenna Jerusalemin muurit. Silloin Sinulle kelpaavat vanhurskauden uhrit, polttouhrit ja kokonaisuuhrit; silloin uhrataan härkiä Sinun alttarillasi.

Sitten kanoni, jonka irmossit lauletaan kahteen kertaan, troparit neljään kertaan ja viimeiseksi katabasiana sama irmossi. Tämän kanonin 1., 3., 4. ja 5. veisu ovat munkki Markoksen, Idrousin piispan, runoa, ja niiden akrostikon on: *Ja tänään*. 6., 7., 8. ja 9. veisu ovat Kosmas Hagiopoliteksen runoa, ja niiden akrostikon on *Veisaan suurta sapattia*. Irmossit ovat erään Kassia-nimisen naisen runoa.

1. veisu. 6. säv. Irmossi

Hänet, joka muinoin peitti meren laineeseen takaa-ajavan hirmuhallitsijan, /
kätkevät nyt pelastettujen lapset maan alle; / mutta me niitten neitseitten tavoin
veisasimme Herralle, // sillä Hän on suuresti ylistetty.

Troparit

Herra, minun Jumalani! Minä veisaan lähtövirttä ja hautaveisua Sinulle, joka haudallasi olet avannut minulle pääsyn elämään ja kuolemallasi olet kuoleman ja helvetin kukistanut.

Kaikki ylhäällä taivaassa sekä alhaalla maan alla olijat nähdessään Sinun, minun Vapahtajani, olevan ylhäällä valtaistuimella sekä alhaalla haudassa, kauhistuivat kuoloasi, sillä yli ymmärryksen on se, että Sinä, elämän Hallitsija, osoitit kuolleeksi.

Jotta Sinun kunniasi täyttäisi kaikki, Sinä menit maan alimpiin paikkoihin, sillä minun Aadamista syntynyt olentoni ei pysynyt salassa Sinulta, vaan Sinä uudistat sen katoavaisen, joka oli haudattu, oi Elämänantaja.

Katabasia. 6. säv.

Hänet, joka muinoin peitti meren laineeseen takaa-ajavan hirmuhallitsijan, /
kätkevät nyt pelastettujen lapset maan alle; / mutta me niitten neitseitten tavoin
veisasimme Herralle, // sillä Hän on suuresti ylistetty.

3. veisu. 6. säv. Irmossi

Luomakunta, nähden Sinut, joka olet koko maan piirin perustanut merten päälle, /
nyt ripustettuna pääkallon paikalle / joutui suuren kauhun valtaan ja tunnusti: //
Ei ole toista niin pyhää, kuin Sinä, oi Herra!

Troparit

Hautauksesi kuvauksia olet Sinä esittänyt runsaitten näkyjen kautta; ja nyt
Sinä, oi Herra, Jumalihmisenä ilmaisit salaisuutesi tuonelassakin oleville, jotka
huutavat: Ei ole toista niin pyhää kuin Sinä, oi Herra!

Sinä ojensit kätesi ja ennen erotetun yhdistit; sekä pukeutumisellasi
käärinliinoin Sinä, oi Vapahtaja, vapautit haudan kahleissa olevat, jotka
huusivat: Ei ole toista niin pyhää kuin Sinä, oi Herra!

Ollen rajoittamaton Sinä vapaaehtoisesti sallit rajoittaa itsesi haudalla ja
sineteillä, sillä Sinä osoitit teoillasi jumalallisen voimasi niille, jotka veisaavat: Ei
ole toista niin pyhää kuin Sinä, oi Herra!

Katabasia. 6. säv.

Luomakunta, nähden Sinut, joka olet koko maan piirin perustanut merten päälle, /
nyt ripustettuna pääkallon paikalle / joutui suuren kauhun valtaan ja tunnusti: //
Ei ole toista niin pyhää, kuin Sinä, oi Herra!

Katismatropari, 1. säv.

Enkeli, joka ilmestyi ja julisti naisille ylösnousemuksen sanoman, teki
hautaasi vartioivat sotamiehet salamankaltaisella säteilyllään ikään kuin
kuolleiksi, oi Vapahtaja. Me ylistämme Sinua, turmeluksen hävittäjä, ja
lankeamme eteesi, oi haudasta ylösnoussut, ainoa Jumalamme.

Kunnia - - nyt - -. *Sama uudelleen.*

4. veisu. 6. säv. Irmossi

Habakuk, nähden edeltä Sinun jumalallisen alentumisesi ristillä, / hämmästyneenä
huusi: / Sinä, oi Hyvä, kukistit mahtavain voiman, / ja ollen kaikkivoimallinen, /
tulet niitten tykö, // jotka tuonelassa ovat.

Troparit

Sinä pyhitit tänään seitsemännen päivän, jonka Sinä olet muinoin työlevolla siunannut, ja pitäen, oi Vapahtajani, sapattia sekä ruveten sitten taas toimimaan Sinä saatat täytäntöön ja uudistat kaikki.

Olentosi suuremmalla voimalla voittaen Sinun sielusi erkani ruumiistasi, sillä kumpikin niistä Sinun valtasi voimalla repii rikki kuoleman ja tuonelan siteet, oi Sana.

Tuonela kohdattuaan Sinut, oi Sana, vapisi, koska näki ihmisen Jumalaksi tulleen, ylt'yleensä haavoitettuna ja samalla kaikkivoimallisena, ja tämän näyn kauhusta se hukkuu.

Katabasia. 6. säv.

Habakuk, nähden edeltä Sinun jumalallisen alentumisesi ristillä, / hämmästyneenä huusi: / Sinä, oi Hyvä, kukistit mahtavain voiman, / ja ollen kaikkivoimallinen, / tulet niitten tykö, // jotka tuonelassa ovat.

5. veisu. 6. säv. Irmossi

Oi Kristus, Jesaja nähtyään / armollisesti tapahtuneen jumalallisen ilmestyksesi pimentymättömän valkeuden, / yön pimeydestä valvovana huusi: / kuolleet heräävät / ja ne, jotka haudoissa ovat, nousevat ylös, // ja kaikki maan asukkaat iloitsevat.

Troparit

Tultuasi maalliseksi Sinä, oi Luoja, uudistit maalliset olennot; kääreliina ja hauta ilmaisevat, oi Sana, Sinussa olevan salaisuuden; sillä kunniallinen neuvoston jäsen tekee niin, kuin tahtoo Sinun Isäsi, joka minut Sinun kauttasi näin ihanasti uudistaa.

Sinä kuolemalla muutat kuolevaisen ja hautauksellasi katoavaisen, sillä Sinä teet Jumaluutesi voimalla kuolemattomuuden kautta katoamattomaksi luonnon, jonka olet omaksesi ottanut, koska ruumiisi, oi Herra, ei ole turmelusta nähnyt, ja ihmeellisellä tavalla sielusikin tuonelasta pelastui.

Syntyen aviontuntemattomasta ja ollen keihäällä lävistettynä kylkeen Sinä, minun Luojani, uudistit kauttasi Eevan; ja Adamiksi tullen Sinä yliluonnollisella tavalla nukuit elämääntavaa unta sekä elämän herätit unesta ja katoavaisuudesta ollen kaikkivoimallinen.

Katabasia. 6. säv.

Oi Kristus, Jesaja nähtyään / armollisesti tapahtuneen jumalallisen ilmestyksesi pimentymättömän valkeuden, / yön pimeydestä valvovana huusi: / kuolleet heräävät / ja ne, jotka haudoissa ovat, nousevat ylös, // ja kaikki maan asukkaat iloitsevat.

6. veisu. 6. säv. Irmossi

Meripeto nieli, mutta ei voinut pitää sisässänsä Joonaa, / sillä, <oi Kristus>, ollen Sinun, kärsineen ja haudatun, esikuvana / Joonaa tuli ulos pedosta ikään kuin jostakin majasta / ja huusi hautasi vartioille: / Te, jotka turhaan ja tarpeettomasti vartioitsette, // totisen armon hylkäsitte.

Troparit

Vaikka olitkin kuoliaaksi lyöty, oi Sana, niin et Sinä kuitenkaan ole eronnut ruumiista, johonka tullut olit, sillä vaikka olikin tempelisi maahan hajoitettu kärsimyksiesi aikana, niin oli silloinkin Jumaluutesi sekä ruumiisi yhtenä persoonallisena olemuksena, sillä kummassakin olet Sinä yksi - Poika, Jumalan Sana, Jumala ja ihminen.

Aadamin lankeemus oli kuolettava ihmisille, mutta ei Jumalalle; sillä vaikka ruumiisi maallinen olemus kärsikin, niin Jumaluus pysyi kärsimyksistä vapaana; ja turmeltuvaisen luonnon Sinä itsessäsi muutit turmeltumattomaksi ja ylösnousemisellasi avasit turmeltumattoman elämän lähteen.

Tuonela pitää vallassansa ihmissukua, mutta ei ainaisesti, sillä Sinä, Valtias, jouduttuasi hautaan särjit elämääluvalla kädelläsi kuoleman avaimet ja aikojen alusta asti siellä oleville toit sanoman totisesta pelastuksesta sekä tulit kuolleitten esikoiseksi, oi Vapahtaja.

Katabasia. 6. säv.

Meripeto nieli, mutta ei voinut pitää sisässänsä Joonaa, / sillä, <oi Kristus>, ollen Sinun, kärsineen ja haudatun, esikuvana / Joonaa tuli ulos pedosta ikään kuin jostakin majasta / ja huusi hautasi vartioille: / Te, jotka turhaan ja tarpeettomasti vartioitsette, // totisen armon hylkäsitte.

Kontakki, 2. säv.

Hän, syvyyksien sulkija, on nyt kuolleena. / Ja kuolematon lasketaan niin kuin kuolevainen tuoksuvin yrtein peitettyinä liinakääreissä hautaan. / Murehtivat naiset tulivat voitelemaan Häntä ja tunnustivat: / Tämä sapatti on korkeasti

siunattu, / sillä kuolon unessa nyt lepäävä Kristus // on nouseva ylös kolmantena päivänä.

Iikossi

Hänet, joka kaiken koossa pitää, on ylennetty ristille ja koko luomakunta valittaa nähdessään Hänen riippuvan alastomana puulla. Aurinko kätki säteensä, tähdet luopuivat loistostaan, maa järkkyy suuresta pelosta, meri pakeni ja kalliot halkesivat. Monet haudat avautuivat ja pyhien ihmisten ruumiit nousivat ylös. Tuonela alhaalla huokaa ja juutalaiset harkitsevat Kristuksen ylösnousemuksen parhaamista, mutta naiset huutavat: Tämä sapatti on korkeasti siunattu, sillä kuolon unessa nyt lepäävä Kristus on nouseva ylös kolmantena päivänä.

Minean synaksario ja sitten tämä:

Pyhänä ja suurena lauantaina muistelemme Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen jumalallisen ruumiin hautaamista ja tuonelaan laskeutumista, joiden kautta uudelleen kutsuttuna meidän sukukuntamme siirtyi turmeluksesta iankaikkiseen elämään.

Säkeitä:

Turhaan vartioit hautaa, sinä vartiosto, sillä kumpu ei voi pitää itseänsä Elämää.

Kristus meidän Jumalamme, armahda meitä sanomattomassa alentumisessasi. Amen.

7. veisu. 6. säv. Irmossi

Oi sanomatonta ihmettä! / Hän, joka pätsin liekistä pelasti hurskaat nuorukaiset, / pannaan kuolleena hautaan, / ja se on pelastukseksi meille, jotka veisaamme: // Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Troparit

Helvetti, otettuaan vastaan keihäällä kylkeen haavoitetun, haavoittui itse sydämeensä, ja se vaikeroi jumalallisen tulen kuluttamana. Tämä on pelastukseksi meille, kun me veisaamme: Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Mikä kallisarvoinen hauta! Otettuaan itseensä ikäänkuin nukkuneen Luojan se tuli jumalalliseksi elämän lähteeksi, – pelastukseksi meille, kun me veisaamme: Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Kaikkien Elämä kuolevaisten lain mukaisesti pannaan hautaan, mutta Hän tekee sen ylösnousemuksen lähteeksi meidän pelastukseksimme meidän laulaessamme: Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Yksi Kristuksen jakaantumaton Jumaluus Isän ja Pyhän Hengen kanssa oli tuonelassa, haudassa sekä Eedenissä meidän pelastukseksimme, – meidän, jotka laulamme: Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Katabasia. 6. säv.

Oi sanomatonta ihmettä! / Hän, joka pätsin liekistä pelasti hurskaat nuorukaiset, / pannaan kuolleena hautaan, / ja se on pelastukseksi meille, jotka veisaamme: // Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

8. veisu. 6. säv. Irmossi

Hämmästy vavisten taivas, / ja liikkukaa maan perustukset, / sillä katso, Hän, joka korkeimmissa asuu, luetaan kuolleitten joukkoon / ja vähäiseen hautaan majoitetaan. / Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, // kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

Troparit

Puhtahin temppleri on hajoitettu, mutta se jälleen pystytti luhistuneen majan, sillä korkeuksissa asuva toinen Aadam laskeutui alas ensimmäisen luo aina tuonelan kammioihin asti. Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

Me kiitämme Herraa, Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä.

Rohkeus katosi opetuslapsista, mutta Arimatialainen Joosef rohkaisee mielensä: nähdessään kaikkein korkeimman Jumalan kuolleena ja alastonna hän pyytää Hänet itselleen ja saattaa hautaan huutaen: Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

Oi uusia ihmeitä! Oi hyvyyttä! Oi sanomatonta kärsivällisyyttä! Hän, joka korkeimmissa asuu, antaa vapaaehtoisesti kätkeä itsensä maan poveen, ja Jumalaa pettäjäksi panetellaan. Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

Me kiitämme ja ylistämme ja kumarramme Herraa, / veisaten ja korkeasti kunnioittaen Häntä iankaikkisesti.

Katabasia. 6. säv.

Hämmästy vavisten taivas, / ja liikkukaa maan perustukset, / sillä katso, Hän, joka korkeimmissa asuu, luetaan kuolleitten joukkoon / ja vähäiseen hautaan majoitetaan. / Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, // kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

9. veisu. 6. säv. Irmossi

Älä itke minua Äitini, / nähdessäsi haudassa Poikasi, / jonka olet kohdussasi siemenettömästi kantanut, / sillä minä nousen ylös ja tulen kunniaani / ja ollen Jumala lakkaamatta ylennän kunniaasi ne, // jotka Sinua uskolla ja rakkaudella ylistävät.

Troparit

Koska minä Sinut, oi iankaikkinen Poika, ihmeellisesti, tuntematta yliluonnollisista syistä synnytyskipuja, synnytin, niin minua autuaaksi ylistettiin, mutta nyt, kun näen Sinut, minun Jumalani, hengetönnä, kuolleena, niin murheen miekka kauheasti haavoittaa minua. Mutta nouse ylös, että minua taas ylistettäisiin!

Maa kätkee minut omasta tahdostani, mutta tuonelan vartijat, nähdessään minut puettuna koston veriseen vaatteeseen, vapisevat, sillä voitettuani viholliset ristillä, minä herään jälleen kuolleista Jumalana ja ylistän jälleen Sinua.

Iloitkoon luomakunta, riemuitkoot kaikki maan asukkaat, sillä viholliseltamme helvetiltä on sotasaalis riistetty. Naiset, tulkaa kantaen hajuvoiteita minua vastaan! Minä lunastan Aadamin ja Eevan sekä koko ihmissuvun ja kolmantena päivänä nousen ylös.

Katabasia. 6. säv.

Älä itke minua Äitini, / nähdessäsi haudassa Poikasi, / jonka olet kohdussasi siemenettömästi kantanut, / sillä minä nousen ylös ja tulen kunniaani / ja ollen Jumala lakkaamatta ylennän kunniaasi ne, // jotka Sinua uskolla ja rakkaudella ylistävät.

Eksapostilario, 2. säv.

Pyhä on Herra, meidän Jumalamme!

Liitelauselmat: Sillä pyhä on Herra, meidän Jumalamme.

Hän on korkea yli kaikkien kansojen.

Kiitosstikiirat, 2. säv.

Liitelauselma: Ylistäkää Häntä Hänen voimallisista teoistansa, ylistäkää Häntä, sillä Hänen herrautensa on suuri.

Tänään hauta pitää itsessään sen, joka itse pitää kädessään koko luomakuntaa; / kivi peittää sen, joka on hyvydellään taivaat peittänyt; / Elämä nukkuu, / helvetti vapisee, ja Aadam kahleistaan vapaaksi pääsee. / Kunnia olkoon huoneenhallituksellesi, // jolla olet täysin päättänyt ikuisen sapattirauhan ja lahjoittanut meille kaikkein pyhimmän ylösnousemuksesi kuolleista.

Liitelauselma: Ylistäkää Häntä pasunan pauhulla, ylistäkää Häntä harpuilla ja kanteleilla.

Mikä on tämä näky? / Mikä tämä rauha? / Iankaikkisuuksien Kuningas täytettyään kärsimyksillään Jumalan taloudenhoitamisen määräyksen pitää sapattia haudassa / ja antaa meille uuden sapattilevon. / Hänelle huutakaamme: / Nouse, Jumala, joka tuomitset maan, / sillä Sinä hallitset iankaikkisesti, // ja Sinun laupeutesi on äärettömän suuri.

Liitelauselma: Ylistäkää Häntä vaskirummuilla ja karkelolla, ylistäkää Häntä kielisoittimilla ja huiluilla.

Tulkaa, katsokaamme Elämäämme, / joka tehdäkseen eläviksi haudoissa olevat makaa itse haudassa. / Tulkaa nyt, katsokaamme makaamassa olevaa jalopeuraa Juudan sukukunnasta / ja profetallisesti huutakaamme Hänelle: / Sinä olet asettunut makaamaan niinkuin jalopeura. / Kuka tohtii herättää Sinut, Kuningas? / Mutta nouse ylös omalla voimallasi Sinä, joka olet vapaaehtoisesti antanut itsesi meidän edestämme! // Herra, kunnia olkoon Sinulle!

Liitelauselma: Ylistäkää Häntä helisevillä kymbaaleilla, ylistäkää Häntä kumisevilla kymbaaleilla. Kaikki, joissa henki on, ylistäkää Herraa!

6. säv.

Joosef anoi Jeesuksen ruumiin / ja laski sen uuteen hautaansa, / sillä Hän oli tuleva haudasta ikään kuin häähuoneesta. / Kunnia olkoon Sinulle, / joka murskasit kuoleman vallan // ja avasit ihmisille paratiisin portit!

Kunnia - -. **6. säv.**

Tätä päivää suuri Mooses salaisesti edeltäpäin kuvasi, kun sanoi: / Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän; / sillä tämä on siunattu sapatti, / tämä on se lepopäivä, / jona kaikista teoistaan lepäsi Jumalan ainokainen Poika, / joka Jumalan taloudenhoidon määräyksestä vietti kuoleman kautta ruumiillisesti sapattia, / ja oltuaan kuoleman vallassa palasi taas elämään / sekä ollen ainoa hyvä ja ihmisiä rakastava // lahjoitti meille ylösousemisensa kautta iankaikkisen elämän.

Nyt - -. **2. säv.**

Korkeasti siunattu olet Sinä, Jumalansynnyttäjä Neitsyt, / sillä Hän, joka Sinusta lihaksi tuli, vangitsi tuonelan, / kutsui jälleen Aadamin, kukisti kirouksen voiman, vapahti Eevan, / kuoletti kuoleman, ja me Hänen kauttansa eläviksi tulimme. / Sentähden me veisaten huudamme: / Kiitetty olet Sinä, Kristus, meidän Jumalamme, / näin suosiollinen meille. // Kunnia olkoon Sinulle.

Suuri ylistysveisu lauletaan.

*Saatto kirkon ympäri hautauskuva kantaen. Lopuksi hautauskuva asetetaan kirkon keskelle kuoron laulaessa **troparia 2. säv.:***

Kunniallinen Joosef, / otettuaan puun päältä Sinun puhtaimman Ruumiisi, / käärittyään puhtaaseen liinavaatteeseen / ja peitettyään tuoksuvilla yrteillä, // pani sen uuteen hautaan.

Profetian tropari, 2. säv.

Oi Kristus, Sinä, joka pidät hallussasi maan ääret, / olet päästäaksesi ihmiset helvetin kidasta sallinut itsesi haudata, // ja kuolemattomana Jumalana Sinä noustuasi ylös annat maailmalle elämän.

Kunnia - - nyt - -. *Sama uudelleen*

Prokimeni, 4. säv.: Nouse, Herra, auta meitä / ja lunasta meidät armosi tähden.

Liitelauselma: Jumala, me olemme omin korvin kuulleet, meidän isämme ovat meille kertoneet.

Profeetta Hesekielin kirjasta (37:1-14):

Herran käsi tuli minun päälleni ja vei minut pois Herran hengessä ja laski minut keskelle laaksoa. Ja se oli täynnä luita. Ja Hän kuljetti minua ympäri niitten

ohitse; ja katso, niitä oli hyvin paljon laakson kamaralla, ja katso, ne olivat hyvin kuivia. Niin Hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, voivatkohan nämä luut tulla eläviksi?" Mutta minä sanoin: "Herra, Herra, Sinä sen tiedät". Niin Hän sanoi minulle: "Ennusta näistä luista ja sano niille: Kuivat luut, kuulkaa Herran sana. Näin sanoo Herra, Herra näille luille: Katso, minä annan tulla teihin hengen, ja te tulette eläviksi. Minä panen teihin jänteet, kasvatan teihin lihan, vedän yllenne nahan ja annan teihin hengen, ja te tulette eläviksi. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra." Minä ennustin, niinkuin minua oli käsketty. Ja kävi humahdus, kun minä ennustin; ja katso, kuului kolina, ja luut lähenivät toisiaan, luu luutansa. Minä näin, ja katso: niihin tulivat jänteet ja kasvoi liha, ja päälle vetäytyi niihin nahka; mutta henkeä niissä ei ollut. Niin Hän sanoi minulle: "Ennusta hengestä, ennusta, ihmislapsi, ja sano hengelle: Näin sanoo Herra, Herra: Tule, henki, neljästä tuulesta ja puhalla näihin surmattuihin, että ne tulisivat eläviksi." Minä ennustin, niinkuin Hän oli minua käsenyt, ja niihin tuli henki, ja ne tulivat eläviksi ja nousivat ylös jaloillensa: ylenmäärin suuri joukko. Ja Hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, nämä luut ovat koko Israelin heimo. Katso, he sanovat: 'Meidän luumme ovat kuivettuneet, toivomme on mennyttä, me olemme hukassa'. Sentähden ennusta ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä avaan teidän hautanne ja nostan teidät, minun kansani, ylös haudoistanne ja vien teidät Israelin maahan. Ja siitä te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä avaan teidän hautanne ja nostan teidät, minun kansani, ylös haudoistanne. Ja minä annan teihin henkeni, niin että te tulette eläviksi, ja sijoitan teidät omaan maahanne. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra: minä olen puhunut, ja minä sen teen, sanoo Herra."

Prokimeni, 7. säv.: Nouse, Herra, kohota kätesi, Jumala! / Älä unhota kurjia.

Liitelauselma: Minä ylistän Herraa kaikesta sydämestäni, ilmoitan kaikki Sinun ihmetyösi.

Pyhän apostoli Paavalin ensimmäisestä kirjeestä korinttolaisille (1. Kor. 5:6-8, Gal. 3:13-14).

Halleluja, 5. säv.

Liitelauselma: Jumala nousee, Hänen vihollisensa hajaantuvat, Hänen vihamiehensä pakenevat Hänen kasvojensa edestä.

Liitelauselma: Sinä hajotat heidät, niinkuin savu hajoaa; niinkuin vaha sulaa tulen hohteessa.

Liitelauselma: Niin jumalattomat häviävät Jumalan kasvojen edessä, mutta vanhurskaat iloitsevat.

Evankeliumi Matteuksen mukaan (27:62-66).

Hartauden ektenia

Anomusektenia

Päätössiunaus

Stikiira hautakuvaa suudeltaessa, 5. säv.

Tulkaa, ylistäkäämme ikimuistettavaa Joosefia, / joka auringon pimetessä tuli Pilatuksen eteen ja pyysi häneltä sen, joka on kaikkien Elämä: / Anna minulle tämä koditon ihminen, / jolla ei ollut, mihin päänsä olisi kallistanut; / anna minulle tämä koditon, / jonka kavala opetuslapsi petti ja antoi kuolemaan; / anna minulle tämä koditon, / jonka Hänen Äitinsä näki ristissä riippuvan / ja itkien huusi sekä äidin tuskalla valitti: / Voi minua, Lapseni! / Voi minua, Valoni! / Voi rakastettu synnyttämäni! / Se kävi nyt toteen, mitä Simeon oli temppelissä ennustanut: / Miekka on käynyt sydämeni läpi. / Mutta muuta itkuni ylösnousemisesi iloksi! / Me kumarramme kärsimyksiäsi, oi Kristus! / Kumarramme kärsimyksiäsi, oi Kristus; / kumarramme kärsimyksiäsi, oi Kristus, // ja pyhää ylösnousemistasi!

Kreikkalaisen triodionin mukaisesti:

Georgios Akropoliteksen runo, 5. säv.:

Kun Joosef näki, miten aurinko kätki omat säteensä / ja temppelin esirippu repesi Vapahtajan kuollessa, / hän meni Pilatuksen tykö ja pyysi sanoen: / Anna minulle tämä muukalainen, / joka pienokaisesta asti eli muukalaisena maailmassa! / Anna minulle tämä muukalainen, / jonka Hänen omat heimolaisensa vihoissaan surmasivat muukalaisen tavoin! / Anna minulle tämä muukalainen, / jonka nähdessäni kummastelen kuoleman outoutta! / Anna minulle tämä muukalainen, / joka osasi osoittaa vieraanvaraisuutta köyhille ja muukalaisille! / Anna minulle tämä muukalainen, / jonka heprealaiset kateuksissaan tekivät maailmalle vieraaksi! / Anna minulle tämä muukalainen, / että kätkisin Hänet hautaan, / sillä muukalaisena ei Hänellä ole sijaa, mihin päänsä kallistaa! / Anna minulle tämä muukalainen, / jonka Äiti huusi nähdessään Hänet kuoletettuna: / Voi, minun Poikani ja Jumalani, / sisimpäni on haavoittunut ja sydämeni särkynyt, / kun näen Sinut kuolleena, / mutta ylösnousemukseesi luottaen minä ylistän Sinua! / Näin sanoen kunniallinen anoi Pilatukselta ja sai Vapahtajan ruumiin, / pelvolla hän

kääri sen liinavaatteeseen ja hajuvoiteisiin, / ja pani hautaan Hänet, // joka antaa kaikille iankaikkisen elämän ja suuren armon.

KAIKISSA HETKISSÄ

Tropari

Kunniallinen Joosef, / otettuaan puun päältä Sinun puhtaimman Ruumiisi, / käärittynään puhtaaseen liinavaatteeseen / ja peitettyään tuoksuvilla yrteillä, // pani sen uuteen hautaan.

Kontakki

Hän, syvyyksien sulkija, on nyt kuolleena. / Ja kuolematon lasketaan niin kuin kuolevainen tuoksuvin yrtein peitettynä liinakääreissä hautaan. / Murehtivat naiset tulivat voitelemaan Häntä ja tunnustivat: / Tämä sapatti on korkeasti siunattu, / sillä kuolon unessa nyt lepäävä Kristus // on nouseva ylös kolmantena päivänä.

HETKIPALVELUS

Autuuden lauseet.

Kontakin jälkeen Herra, armahda! (12) ja rukous:

Kaikkein pyhin Kolminaisuus, yksiolennollinen Voima, kaiken hyvän Alkusyy, ole armollinen minulle, syntiselle, vahvista sydämeni ja tee se ymmärtäväiseksi ja poista minusta kaikki saastaisuus. Valaise minun mieleni, niin että alati ylistäisin Sinua ja lausuisin Sinulle: Ainoa on pyhä, ainoa Herra, Jeesus Kristus, Isän Jumalan kunniaksi. Amen.

EHTOOPALVELUS

Avuksihuutostikiirat, 1. säv.:

Liitelauselma: Syvyydestä minä huudan Sinua, Herra. Herra, kuule minun ääneni.

Meidän iltarukouksemme ota vastaan, oi pyhä Herra, / ja suo meille syntien anteeksianto, / sillä Sinä olet ainoa, // joka maailmassa ilmisaatat ylösnousemuksen.

Liitelauselma: Tarkatkoot Sinun korvasi minun rukousteni ääntä.

Ihmiset, ympäröikää Siion, / syleilkää sitä ja kantakaa siinä kunnia kuolleista ylösnousseelle. / Sillä Hän on meidän Jumalamme, // joka on meidät laittomuuksistamme vapaiksi päästänyt.

Liitelauselma: Jos Sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää? Mutta Sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että Sinua peljättäisiin.

Tulkaa, ihmiset! / Veisatkaamme Kristukselle ja kumartakaamme Häntä, / ylistäen Hänen ylösnousemistaan kuolleista. / Sillä Hän on meidän Jumalamme, // joka on vihollisen eksytyksestä maailman vapaaksi päästänyt.

Liitelauselma: Minä odotan Herraa, minun sieluni odottaa, ja minä panen toivoni Hänen sanaansa.

Sinun kärsimisesi kautta, oi Kristus, / me olemme kärsimyksistä vapautetut / ja Sinun ylösnousemisessasi lunastetut turmeluksesta. // Kunnia olkoon Sinulle, oi Herra.

Liitelauselma: Minun sieluni odottaa Herraa hartaammin kuin vartijat aamua, kuin vartijat aamua. Pane toivosi Herraan, Israel.

Toisia, munkki Johanneksen stikiiroita, 8. säv.:

Tänään tuonela huokaa ja huutaa: / Minun olisi ollut parempi olla vastaanottamatta Mariasta syntynyttä, / sillä luokseni tultuaan Hän hajoitti

valtani, / murskasi vaskiportit / ja Jumalana nosti ylös ne sielut, jotka muinoin olin valtaani saanut. // Herra, kunnia olkoon Sinun ristillesi ja ylösnousemuksellesi!

Liitelauselma: Sillä Herran tykönä on armo, runsas lunastus Hänen tykönänsä. Ja Hän lunastaa Israelin kaikista sen synneistä.

Sama uudelleen.

Liitelauselma: Kiittäkää Herraa, kaikki pakanat, ylistäkää Häntä, kaikki kansat.

Tänään tuonela huokaa ja huutaa: / Valtani on kukistettu! / Minä otin vastaan kuolevaisen, niin kuin tavallisen kuolleen, / mutta en lainkaan voi Häntä pitää, / vaan menetän Hänen kanssansa nekin, joita olen hallinnut. / Minulla oli kaikki kuolleet aikojen alusta asti, / mutta katso, Hän nostaa kaikki ylös! // Herra, kunnia olkoon Sinun ristillesi ja ylösnousemuksellesi!

Liitelauselma: Sillä Hänen armonsä meitä kohtaan on voimallinen, ja Herran uskollisuus pysyy iankaikkisesti.

Tänään tuonela huokaa ja huutaa: / Valtani on kaapattu! / Paimen naulittiin ristiin ja Hän nosti ylös Aadamin. / Minä jään ilman niitä, joita olen hallinnut, / ja oksennan ulos kaikki, jotka olen voimissani niellyt. / Ei ole voimaa kuoleman vallalla! // Herra, kunnia olkoon Sinun ristillesi ja ylösnousemuksellesi!

Kunnia - -. 6. säv.

Tätä päivää suuri Mooses salaisesti edeltäpäin kuvasi, kun sanoi: / Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän; / sillä tämä on siunattu sapatti, / tämä on se lepopäivä, / jona kaikista teoistaan lepäsi Jumalan ainokainen Poika, / joka Jumalan taloudenhoidon määräyksestä vietti kuoleman kautta ruumiillisesti sapattia, / ja oltuaan kuoleman vallassa palasi taas elämään / sekä ollen ainoa hyvä ja ihmisiä rakastava // lahjoitti meille ylösnousemisensa kautta iankaikkisen elämän.

Nyt - -. Jumalansynnyttäjän stikiira, 1. säv.

Veisuin ylistäkäämme Neitsyttä Mariaa, koko maailman kunniaa, / ihmisistä syntynyttä ja Valtiaan synnyttäjää / taivaan porttia, ruumiittomien olentojen veisausta ja uskovaisten kaunistusta. / Sillä hän tuli taivaaksi ja jumaluuden

temppeleksi. / Lyötyään maahan vihan väliseinän hän toi tilalle rauhan ja avasi valtakunnan. / Hänessä meillä on uskon ankkuri, ja hänestä syntynyt Herra on puolesta taistelijamme. / Ole siis rohkea, Jumalan kansa, älä pelkää, // sillä kaikkivoimallinen Herra viholliset voittaa.

Parimiat:

I Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta (1:1-13):

Alussa loi Jumala taivaan ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: "Tulkoon valkeus". Ja valkeus tuli. Ja Jumala näki että valkeus oli hyvä; ja Jumala erotti valkeuden pimeydestä. Ja Jumala kutsui valkeuden päiväksi, ja pimeyden Hän kutsui yöksi. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, ensimmäinen päivä. Ja Jumala sanoi: "Tulkoon taivaanvahvuus vetten välille erottamaan vedet vesistä". Ja Jumala teki taivaanvahvuuden ja erotti vedet, jotka olivat taivaanvahvuuden alla, vesistä, jotka olivat taivaanvahvuuden päällä; ja tapahtui niin. Ja Jumala kutsui vahvuuden taivaaksi. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, toinen päivä. Ja Jumala sanoi: "Kokoontukoot vedet, jotka ovat taivaan alla, yhteen paikkaan, niin että kuiva tulee näkyviin". Ja tapahtui niin. Ja Jumala kutsui kuivan maaksi, ja paikan, mihin vedet olivat kokoontuneet, Hän kutsui mereksi. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. Ja Jumala sanoi: "Kasvakoon maa vihantaa, ruohoja, jotka tekevät siementä, ja hedelmäpuita, jotka lajiensa mukaan kantavat maan päällä hedelmää, jossa niiden siemen on". Ja tapahtui niin: maa tuotti vihantaa, ruohoja, jotka tekivät siementä lajiensa mukaan, ja puita, jotka lajiensa mukaan kantoivat hedelmää, jossa niiden siemen oli. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, kolmas päivä.

II Profeetta Jesajan kirjasta (60:1-16):

Nouse, ole kirkas, sillä sinun valkeutesi tulee, ja Herran kunnia koittaa sinun ylitsesi. Sillä katso, pimeys peittää maan ja synkeys kansat, mutta sinun ylitsesi koittaa Herra, ja sinun ylläsi näkyy hänen kunniansa. Kansat vaeltavat sinun valkeuttasi kohti, kuninkaat sinun koitteesi kirkkautta kohti. Nosta silmäsi, katso ympärillesi: kaikki nämä ovat kokoontuneet, tulevat sinun tykösi; sinun poikasi tulevat kaukaa, sinun tyttäriäsi kainalossa kannetaan. Silloin sinä saat sen nähdä, ja sinä loistat ilosta, sinun sydämesi sykkii ja avartuu, kun meren aarteet kääntyvät sinun tykösi, kansojen rikkaudet tulevat sinulle. Kamelien paljous peittää sinut, Midianin ja Eefan varsat; kaikki tulevat Sabasta, kantavat kultaa ja

suitsutusta ja Herran ylistystä ilmoittavat. Kaikki Keedarin laumat kokoontuvat sinun tykösi, Nebajotin oinaat palvelevat sinua; minulle otollisina ne nousevat minun alttarilleni, ja minä kirkastan kirkkauteni huoneen. Keitä ovat nuo, jotka lentävät niinkuin pilvet ja niinkuin kyyhkysel lakkoihinsa? Merensaaret odottavat minua, ja etumaisina tulevat Tarsiin-laivat tuodakseen sinun lapsesi kaukaa; hopeansa ja kultansa heillä on mukansa Herran, sinun Jumalasi, nimelle, Israelin Pyhälle, sillä Hän kirkastaa sinut. Ja muukalaiset rakentavat sinun muurisi, ja heidän kuninkaansa palvelevat sinua; sillä vihassani minä löin sinua, mutta mielisuosiossani minä sinua armahdan. Sinun porttisi pidetään aina auki, ei niitä suljeta päivällä eikä yöllä, että kansojen rikkaudet tuotaisiin ja heidän kuninkaansa saatettaisiin sinun tykösi. Sillä se kansa tai valtakunta, joka ei sinua palvele, hukkuu, ja ne kansat hävitetään perinjuurin. Libanonin kunnia tulee sinun tykösi, kypressit, jalavat ynnä hopeakuuset, kaunistamaan minun pyhäkköni paikkaa, ja minä saatan jalkaini sijan kunniaan. Ja kumarassa käyden tulevat sinun tykösi sinun sortajaisi pojat, ja kaikki sinun pilkkaajasi heittäytyvät sinun jalkaisi juureen. He nimittävät sinut "Herran kaupungiksi", "Israelin Pyhän Siioniksi". Sen sijaan, että sinä olet ollut hyljätty ja vihattu, niin ettei ollut kauttasi kulkijaa, teen minä sinut korkeaksi iankaikkisesti, iloksi polvesta polveen. Ja sinä saat imeä kansojen maidon, imeä kuningasten rintoja, saat tuntea, että minä, Herra, olen sinun auttajasi, että Jaakobin Väkevä on sinun lunastajasi.

III Toisesta Mooseksen kirjasta (12:1-11):

Herra puhui Moosekselle ja Aaronille Egyptin maassa sanoen: "Tämä kuukausi olkoon teillä kuukausista ensimmäinen; siitä alottakaa vuoden kuukaudet. Puhukaa koko Israelin kansalle ja sanokaa: Tämän kuun kymmenentenä päivänä ottakoon kukin perheenisäntä itsellensä karitsan, yhden karitsan joka perhekuntaa kohti. Mutta jos perhe on liian pieni koko karitsaa syömään, niin ottakoon lähimmän naapurinsa kanssa yhteisen karitsan, henkilöluvun mukaan. Karitsaa kohti laskekaa niin monta, että voivat sen syödä. Ja karitsanne olkoon virheetön, vuoden vanha urospuoli; lampaista tai vuohista se ottakaa. Ja pitäkää se tallella neljänteentoista päivään tätä kuuta; silloin Israelin koko seurakunta teurastakoon sen iltahämärässä. Ja he ottakoot sen verta ja sivelköt sillä molemmat pihtipielet ja ovenpäällisen niissä taloissa, joissa he sitä syövät. Ja he syököt lihan samana yönä; tulella paistettuna, happamattoman leivän ja katkerain yrttien kanssa he sen syököt. Älkää syökö siitä mitään raakana tai vedessä keitetynä, vaan tulella paistettuna päineen, jalkoineen ja sisälmyksineen. Älkääkää jättäkö siitä mitään huomonaamuksi; mutta jos jotakin

siitä jäisi huomenaamuksi, niin polttakaa se tulella. Ja syökää se näin: kupeet vyötettyinä, kengät jalassanne ja sauva kädessänne; ja syökää se kiiruusti. Tämä on pääsiäinen Herran kunniaksi.

IV Profeetta Joonan kirjasta:

Joonalle, Amittain pojalle, tuli tämä Herran sana: "Nouse, mene Niiniveen, siihen suureen kaupunkiin, ja saarnaa sitä vastaan; sillä heidän pahuutensa on noussut minun kasvojeni eteen". Mutta Joonan nousi paetaksensa Tarsiiseen Herran kasvojen edestä ja meni alas Jaafoon ja löysi laivan, joka oli lähtevä Tarsiiseen. Ja hän suoritti laivamaksun ja astui siihen mennäkseen heidän kanssansa Tarsiiseen, pois Herran kasvojen edestä. Mutta Herra heitti suuren tuulen merelle, niin että merellä nousi suuri myrsky ja laiva oli särkymäisillään. Niin merimiehet pelkäsivät ja huusivat avuksi itsekukin jumalaansa. Ja he heittivät mereen tavarat, mitä laivassa oli, keventääkseen sitä. Mutta Joonan oli mennyt alas laivan pohjalle ja pannut maata, ja hän nukkui raskaasti. Niin laivuri tuli hänen luoksensa ja sanoi hänelle: "Mitäs nukut? Nouse ja huuda jumalaasi. Ehkäpä se jumala muistaa meitä, niin ettemme huku." Ja he sanoivat toisilleen: "Tulkaa, heittäkäämme arpaa, saadaksemme tietää, kenen tähden tämä onnettomuus on meille tullut". Mutta kun he heittivät arpaa, lankesi arpa Joonalle. Niin he sanoivat hänelle: "Ilmoita meille, kenen tähden tämä onnettomuus on meille tullut. Mikä on toimesi ja mistä tulet? Mikä on sinun maasi ja mistä kansasta olet?" Hän vastasi heille: "Minä olen hebrealainen, ja minä pelkään Herraa, taivaan Jumalaa, joka on tehnyt meren ja kuivan maan". Niin miehet peljästyivät suuresti ja sanoivat hänelle: "Miksi olet tehnyt näin?" Sillä miehet tiesivät, että hän oli pakenemassa Herran kasvojen edestä; hän oli näet ilmaissut sen heille. He sanoivat hänelle: "Mitä on meidän tehtävä sinulle, että meri tulisi meille tyveneksi?" Sillä meri myrskysi myrskyämistensä. Hän vastasi heille: "Ottakaa minut ja heittäkää minut mereen, niin meri teille tyventyy. Sillä minä tiedän, että tämä suuri myrsky on tullut teille minun tähteni." Miehet soutivat päästäkseen jälleen kuivalle maalle, mutta eivät voineet, sillä meri myrskysi vastaan myrskyämistensä. Ja he huusivat Herraa ja sanoivat: "Voi, Herra, älä anna meidän hukkua tämän miehen hengen tähden äläkä lue syyksemme viatonta verta, sillä Sinä, Herra, teet, niinkuin Sinulle otollista on." Sitten he ottivat Joonan ja heittivät hänet mereen, ja meri asettui raivostansa. Ja miehet pelkäsivät suuresti Herraa, uhrasivat Herralle teurasuhrin ja tekivät lupauksia. Mutta Herra toimitti suuren kalan nielaisemaan Joonan. Ja Joonan oli kalan sisässä kolme päivää ja kolme yötä. Ja Joonan rukoili Herraa, Jumalaansa, kalan sisässä ja sanoi:

“Minä huusin ahdistuksessani Herraa, ja Hän vastasi minulle. Tuonelan kohdussa minä huusin apua, ja Sinä kuulit minun ääneni.

Sinä syöksit minut syvyyteen, merten sydämeen, ja virta ympäröitsi minut.

Kaikki Sinun kuohusi ja aaltosi vyöryivät minun ylitseni.

Minä ajattelin: Olen karkoitettu pois Sinun silmiesi edestä. Kuitenkin minä saan vielä katsella Sinun pyhää temppeliäsi.

Vedet piirittivät minut aina sieluuni asti, syvyys ympäröitsi minut, kaisla kietoutui päähäni. Minä vajosin alas vuorten perustuksiin asti, maan salvat sulkeutuivat minun ylitseni iankaikkisesti.

Mutta Sinä nostit minun henkeni ylös haudasta, Herra, minun Jumalani.

Kun sieluni näännyi minussa, minä muistin Herraa, ja minun rukoukseni tuli Sinun tykösi, Sinun pyhään temppeliisi.

Ne, jotka kunnioittavat väärää jumalia, hylkäävät armonantajansa.

Mutta minä tahdon uhrata Sinulle kiitoksen kaikuessa. Mitä olen luvannut, sen minä täytän. Herrassa on pelastus.”

Sitten Herra käski kalaa, ja se oksensi Joonan kuivalle maalle. Joonalle tuli toistamiseen tämä Herran sana: “Nouse ja mene Niiniveen, siihen suureen kaupunkiin ja saarnaa sille se saarna, minkä minä sinulle puhun”. Niin Joonan nousi ja meni Niiniveen Herran sanan mukaan. Ja Niinive oli suuri kaupunki Jumalan edessä: kolme päivänmatkaa. Ja Joonan käveli kaupungissa aluksi yhden päivänmatkan ja saarnasi sanoen: “Vielä neljäkymmentä päivää, ja Niinive hävitetään”. Niin Niiniven miehet uskoivat Jumalaa, kuuluttivat paaston ja pukeutuivat säkkeihin, niin suuret kuin pienet. Ja kun tieto tästä tuli Niiniven kuninkaalle, nousi hän valtaistuimeltaan, riisui yltään vaippansa, verhoutui säkkiin ja istui tuhkaan. Ja hän huudatti Niinivessä: “Kuninkaan ja hänen ylimystensä määräys kuuluu: Älkööt ihmiset älköötäkään eläimet - raavaat ja lampaat - maistako mitään, käykö laiumella tai vettä juoko. Verhoutukoot ihmiset ja eläimet säkkeihin, huutakoot väkevästi Jumalaa ja kääntykööt itsekukin pois pahalta tieltänsä sekä väkivallasta, mikä heidän käsiänsä tahraa. Ehkäpä Jumala jälleen katuu ja kääntyy vihansa hehkusta, niin ettemme huku.” Kun Jumala näki heidän tekonsa, että he kääntyivät pois pahalta tieltänsä, niin Jumala katui sitä pahaa, minkä Hän oli sanonut tekevänsä heille, eikä tehnyt sitä. Mutta Joonan pahastui tästä kovin, ja hän vihastui. Ja hän rukoili Herraa ja sanoi: “Voi Herra! Enkö minä sitä sanonut, kun olin vielä omassa maassani? Siksihän minä ehätkin pakenemaan Tarsiiseen. Sillä minä tiesin, että Sinä olet armahtavainen ja laupias Jumala, pitkämielinen ja armosta rikas, ja että Sinä kadut pahaa. Ja nyt, Herra, ota minun henkeni, sillä kuolema on minulle parempi kuin elämä.” Mutta Herra

sanoi: "Onko vihastumisesi oikea?" Niin Joonan lähti kaupungista ja asettui kaupungin itäpuolelle. Hän teki itsellensä sinne lehtimajan ja kävi istumaan sen alle varjoon, kunnes näkisi, miten kaupungin oli käyvä. Mutta Herra Jumala toimitti risiinikasvin kasvamaan Joonan pään ylitse, varjostamaan hänen päätänsä ja päästämään häntä hänen mielipahastaan. Ja Joonan iloitsi suuresti risiinikasvista. Mutta seuraavana päivänä, aamun sarastaessa, Jumala toimitti madon kalvamaan risiinikasvia, niin että se kuivui. Ja auringon noustua Jumala toimitti tulikuuman itätuulen, ja aurinko paahotti Joonaa päähän, niin että häntä näännytti. Niin hän toivotti itsellensä kuolemaa ja sanoi: "Parempi on minulle kuolema kuin elämä". Mutta Jumala sanoi Joonalle: "Onko vihastumisesi risiinikasvin tähden oikea?" Tämä vastasi: "Oikea on vihastumiseni kuolemaan asti". Niin Herra sanoi: "Sinä armahdat risiinikasvia, josta et ole vaivaa nähnyt ja jota et ole kasvattanut, joka yhden yön lapsena syntyi ja yhden yön lapsena kuoli. Enkö siis minä armahtaisi Niiniveä, sitä suurta kaupunkia, jossa on enemmän kuin sata kaksikymmentä tuhatta ihmistä, jotka eivät vielä tiedä, kumpi käsi on oikea, kumpi vasen, niin myös paljon eläimiä?"

V Joosuan kirjasta (5:10-15):

Kun israelilaiset olivat leiriytyneet Gilgaliin, viettivät he sen kuukauden neljäntenätoista päivänä, ehtoolla, pääsiäistä Jerikon arolla. Ja pääsiäisen jälkeisenä päivänä he söivät sen maan tuotteista happamatonta leipää ja paahdettuja jyviä, juuri sinä päivänä. Mutta seuraavana päivänä lakkasi manna, koska he söivät sen maan tuotteita; eivätkä israelilaiset enää saaneet mannaa, vaan he söivät sinä vuonna Kanaanin maan satoa. Ja tapahtui Joosuan ollessa Jerikon luona, että hän nosti silmänsä ja näki miehen seisovan edessään, paljastettu miekka kädessä. Ja Joosua meni hänen luokseen ja sanoi hänelle: "Oletko sinä meikäläisiä vai vihollisiamme?" Niin hän sanoi: "En, vaan minä olen Herran sotajoukon päämies ja olen juuri nyt tullut". Niin Joosua heittäytyi kasvoilleen maahan, kumarsi ja sanoi hänelle: "Mitä herrallani on sanottavana palvelijalleen?" Ja Herran sotajoukon päämies sanoi Joosualle: "Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä". Ja Joosua teki niin.

VI Toisesta Mooseksen kirjasta (13:20- 15:19):

Israelilaiset lähtivät liikkeelle Sukkotista ja leiriytyivät Eetamiin, erämaan reunaan. Ja Herra kulki heidän edellensä, päivällä pilvenpatsaassa johdattaaksensa heitä tietä myöten ja yöllä tulenpatsaassa valaistaksensa heidän kulkunsa, niin että he voivat vaeltaa sekä päivällä että yöllä. Pilvenpatsas ei

poistunut päivällä eikä tulenpatsas yöllä kansan edestä. Herra puhui Moosekselle sanoen: "Sano israelilaisille, että he kääntyvät takaisin ja leiriytyvät Pii-Hahirotin kohdalle Migdolin ja meren välille; leiriytykää vastapäätä Baal-Sefonia meren rannalle. Ja farao on ajatteleva, että israelilaiset ovat eksyneet maassa ja että erämaa on saartanut heidät. Ja minä paadutan faraon sydämen, niin että hän ajaa heitä takaa; mutta minä näytän kunniani tuhoamalla faraon ja koko hänen sotajoukkonsa; ja niin egyptiläiset tulevat tietämään, että minä olen Herra." Ja he tekivät niin. Kun Egyptin kuninkaalle ilmoitettiin, että kansa oli paennut, muuttui faraon ja hänen palvelijainsa mieli kansaa kohtaan, ja he sanoivat: "Mitä teimmekään, kun päästimme Israelin meitä palvelemasta!" Ja hän valjastutti hevoset sotavaunujensa eteen ja otti väkensä mukaansa; ja hän otti kuudetsadat valitut sotavaunut sekä kaikki muut Egyptin sotavaunut ynnä vaunusoturit niihin kaikkiin. Sillä Herra paadutti faraon, Egyptin kuninkaan, sydämen, niin että hän lähti ajamaan takaa israelilaisia, vaikka israelilaiset olivat lähteneet matkaan voimallisen käden suojassa. Ja egyptiläiset, kaikki faraon hevoset, sotavaunut ja ratsumiehet ja koko hänen sotajoukkonsa, ajoivat heitä takaa ja saavuttivat heidät leiriytyneinä meren rannalle, Pii-Hahirotin kohdalle, vastapäätä Baal-Sefonia. Ja kun farao oli lähellä, nostivat israelilaiset silmänsä ja näkivät, että egyptiläiset olivat tulossa heidän jäljessään. Silloin israelilaiset peljästyivät kovin ja huusivat Herraa. Ja he sanoivat Moosekselle: "Eikö Egyptissä ollut hautoja, kun toit meidät tänne erämaahan kuolemaan? Mitä teit meille, kun johdatit meidät pois Egyptistä! Emmekö sanoneet tätä sinulle Egyptissä? Sanoimmehan: Anna meidän olla rauhassa, että palvelisimme egyptiläisiä. Sillä parempi olisi ollut palvella egyptiläisiä kuin kuolla erämaahan." Mooses vastasi kansalle: "Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa." Ja Herra sanoi Moosekselle: "Miksi huudat minulle? Sano israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle. Mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten. Ja katso, minä paadutan egyptiläisten sydämet, niin että he tulevat heidän perässään; minä näytän kunniani tuhoamalla faraon ja koko hänen sotajoukkonsa, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä. Ja egyptiläiset tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä näytän kunniani tuhoamalla faraon, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä." Niin Jumalan enkeli, joka oli kulkenut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän takanansa; ja pilvenpatsas siirtyi heidän edeltänsä ja asettui heidän taaksensa ja tuli egyptiläisten joukon ja Israelin joukon väliin; ja

pilvi oli pimeä noille ja valaisi yön näille. Näin koko yönä toinen joukko ei voinut lähestyä toista. Ja Mooses ojensi kätensä meren yli. Niin Herra saattoi vahvalla itätuulella, joka puhalsi koko yön, meren väistymään ja muutti meren kuivaksi maaksi; ja vesi jakautui kahtia. Ja israelilaiset kulkivat meren poikki kuivaa myöten, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella. Ja egyptiläiset, kaikki faraon hevoset, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä, ajoivat heitä takaa ja tulivat heidän perässänsä keskelle merta. Kun aamuvartio tuli, katsahti Herra egyptiläisten joukkoa tulenpatsaasta ja pilvestä ja saattoi hämminkiin egyptiläisten joukon. Ja Hän antoi heidän vaunujensa pyöräin irtautua, niin että heille kävi vaikeaksi päästä eteenpäin. Niin egyptiläiset sanoivat: "Paetkaamme Israelia, sillä Herra sotii heidän puolestansa egyptiläisiä vastaan". Mutta Herra sanoi Moosekselle: "Ojenna kätesi meren yli, että vedet palautuisivat ja peittäisivät egyptiläiset, heidän sotavaununsa ja ratsumiehensä". Niin Mooses ojensi kätensä meren yli, ja aamun koittaessa meri palasi paikoilleensa, egyptiläisten paetessa sitä vastaan; ja Herra syöksi egyptiläiset keskelle merta. Ja vedet palasivat ja peittivät sotavaunut ja ratsumiehet, koko faraon sotajoukon, joka oli seurannut heitä mereen; ei yksikään heistä pelastunut. Mutta israelilaiset kulkivat kuivaa myöten meren poikki, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella. Niin Herra pelasti Israelin sinä päivänä egyptiläisten käsistä, ja Israel näki egyptiläiset kuolleina meren rannalla. Ja Israel näki sen suuren teon, jonka Herra teki tuhotessaan egyptiläiset. Silloin kansa pelkäsi Herraa ja uskoi Herraan ja uskoi Hänen palvelijaansa Moosesta. Silloin Mooses ja israelilaiset veisasivat Herralle tämän virren; he sanoivat näin:

Lukija: "Minä veisaan Herralle! Laulajat: Sillä Hän on ylen korkea. (Tämä toistetaan joka jakeen jälkeen).

Hevoset ja miehet Hän mereen syöksi.

Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni ja Hänestä tuli minulle pelastus. Hän on minun Jumalani, ja minä ylistän Häntä, Hän on minun isäni Jumala, ja minä kunnioitan Häntä.

Herra on sotasankari, Herra on Hänen nimensä.

Faraon vaunut ja hänen sotajoukkonsa Hän suisti mereen, hänen valitut vaunusoturinsa hukkuivat Kaislamereen.

Syvyys peitti heidät; he vajosivat pohjaan niinkuin kivi.

Sinun oikea kätesi, Herra, Sinä voimassa jalo, Sinun oikea kätesi, Herra, murskaa vihollisen. Valtasuuruudessasi Sinä kukistat vastustajasi.

Sinä päästät vihasi valloilleen, ja se kuluttaa heidät niinkuin korret.

Ja Sinun vihasi puhalluksesta kasaantuivat vedet, laineet seisahtuivat roukkioiksi, syvyyden aallot hyytyivät keskelle merta.

Vihollinen sanoi: 'Minä ajan takaa, minä saavutan heidät, minä jaan saaliin ja tyydytän heissä kostonhimoni; minä paljastan miekkani, minun käteni hävittää heidät'.

Sinun tuulesi puhalsi, ja meri peitti heidät; he upposivat valtavesiin niinkuin lyijy.

Herra, kuka on Sinun vertaisesi jumalien joukossa! Kuka on Sinun vertaisesi, Sinä pyhydessä jalo; Sinä ylistettävissä teoissa peljättävä, Sinä ihmeitten tekijä!

Sinä ojensit oikean kätesi, maa nielaisi heidät.

Mutta armossasi Sinä johdatit lunastamaasi kansaa, Sinä veit sen voimallasi pyhään asuntoosi.

Kansat kuulivat sen ja vapisivat, tuska valtasi Filistean asukkaat.

Silloin peljästyivät Edomin ruhtinaat, Mooabin sankarit valtasi vavistus, kaikki Kanaanin asukkaat menehtyivät pelkoon.

Kauhu ja väristys valtasi heidät; Sinun käsivartesi väkevyyden tähden he kävivät mykiksi niinkuin kivi.

Niin Sinun kansasi, Herra, kulkee perille, kulkee perille se kansa, jonka olet itsellesi hankkinut.

Sinä viet heidät perille ja istutat heidät vuorelle, joka on Sinun perintöosasi, paikkaan, jonka Sinä, Herra, olet asunnoksesi valmistanut, pyhäkköösi, Herra, jonka Sinun kätesi ovat tehneet.

Herra on kuningas aina ja iankaikkisesti."

Sillä kun faraon hevoset ja hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä menivät mereen, palautti Herra meren vedet heidän päällensä; mutta israelilaiset kulkivat kuivaa myöten meren poikki.

VII Profeetta Sefanjan kirjasta (3:8- 15):

Näin sanoo Herra: Odottakaa sitä päivää, jona minä nousen saaliille. Sillä minun tuomioni on, että minä kokoan pakanakansat, saatan kokoon valtakunnat vuodattaakseni heidän päällensä tuimuuteni, vihani kaiken hehkun; sillä minun kiivauteni tuli kuluttaa koko maan. Silloin minä muutan puhtaiksi kansain huulet, niin että ne kaikki rukoilevat Herran nimeä, palvelevat Häntä yksimielisesti. Tuolta puolen Etiopian virtain tuovat minun rukoilijani - tytär, minun hajoitettu joukkoni - minulle ruokauhreja. Sinä päivänä ei sinun tarvitse hävetä yhtäkään niistä teoistasi, joilla olet rikkonut minua vastaan, sillä silloin minä poistan sinun

keskuudestasi sinun ylvääsi, riemuitsevaisesi, etkä sinä sitten enää ylpeile minun pyhällä vuorellani. Mutta minä jätän jäljelle sinun keskuutesi kurjan ja vaivaisen kansan, ja he luottavat Herran nimeen. Israelin jäännökset eivät tee väärin, eivät puhu valhetta, eikä heidän suussaan tavata vilpillistä kieltä. Sillä he kaitsevat kaittaviansa ja makaavat kenenkään pelottelematta. Iloitse, tytär Siion, puhkea huutoon, Israel; ihastu ja ratkea riemuun kaikesta sydämestäsi, tytär Jerusalem. Herra on poistanut sinun tuomiosi, kääntänyt pois sinun vihollisesi. Israelin kuningas, Herra, on sinun keskelläsi. Ei tarvitse sinun enää onnettomuutta nähdä.

VIII Ensimmäisestä kuningasten kirjasta (17:8-24):

Elialle tuli tämä Herran sana: "Nouse ja mene Sarpatiin, joka on Siidonin aluetta, ja asetu sinne. Katso, minä olen käskenyt leskivaimon elättää sinua siellä." Niin hän nousi ja meni Sarpatiin. Ja kun hän tuli kaupungin portille, niin katso, siellä oli leskivaimo keräilemässä puita. Hän huusi tälle ja sanoi: "Tuo minulle vähän vettä astiassa juodakseni". Kun hän meni hakemaan, huusi hän hänelle ja sanoi: "Tuo minulle myös palanen leipää kädessäsi". Mutta hän vastasi: "Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi, elää, minulla ei ole leipäkakkuakaan, vaan ainoastaan kourallinen jauhoja ruukussa ja vähän öljyä astiassa. Ja katso, kerättyäni pari puuta minä menen leipomaan itselleni ja pojalleni, syödäksemme ja sitten kuollaksemme." Niin Elia sanoi hänelle: "Älä pelkää; mene ja tee, niinkuin olet sanonut. Mutta leivo minulle ensin pieni kaltiainen ja tuo se minulle. Leivo sitten itsellesi ja pojallesi. Sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Jauhokset eivät lopu ruukusta, eikä öljyä ole puuttuva astiasta siihen päivään asti, jona Herra antaa sateen maan päälle." Niin hän meni ja teki, niinkuin Elia oli sanonut. Ja hänellä sekä myös Elialla ja vaimon perheellä oli syötävää pitkäksi aikaa. Jauhokset eivät loppuneet ruukusta, eikä öljyä puuttunut astiasta, sen Herran sanan mukaan, jonka Hän oli Elian kautta puhunut. Sen jälkeen vaimon, talon emännän, poika sairastui; ja hänen tautinsa kävi hyvin kovaksi, niin ettei hänessä enää ollut henkeä. Silloin vaimo sanoi Elialle: "Mitä minulla on tekemistä sinun kanssasi, Jumalan mies? Sinä olet tullut minun luokseni saattamaan minun pahat tekoni muistoon ja tuottamaan kuoleman minun pojalleni." Mutta hän sanoi hänelle: "Anna poikasi minulle". Ja hän otti tämän hänen sylistään ja vei hänet ylikammioon, jossa asui, ja pani hänet vuoteellensa. Ja hän huusi Herraa ja sanoi: "Herra, minun Jumalani, oletko tehnyt niin pahoin tätä leskeä kohtaan, jonka vieraana minä olen, että olet surmannut hänen poikansa?" Sitten hän ojentautui pojan yli kolme kertaa, huusi Herraa ja sanoi: "Herra, minun Jumalani, anna tämän pojan sielun tulla häneen takaisin". Ja Herra kuuli Eliaa, ja pojan sielu tuli

häneen takaisin, ja hän virkosi henkiin. Ja Elia otti pojan ja toi hänet yliskammiosta alas huoneeseen ja antoi hänet hänen äidillensä. Ja Elia sanoi: "Katso, poikasi elää". Niin vaimo sanoi Elialle: "Nyt minä tiedän, että sinä olet Jumalan mies ja että Herran sana sinun suussasi on tosi".

IX Profeetta Jesajan kirjasta (61:10- 62:5):

Minä iloitsen suuresti Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani, sillä Hän pukee minun ylleni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viittaan, yljän kaltaiseksi, joka kantaa juhlapäähinettä niinkuin pappi, ja morsiamen kaltaiseksi, joka on koruillansa kaunistettu. Sillä niinkuin maa tuottaa kasvunsa ja niinkuin kasvitarha saa siemenkylvönsä versomaan, niin saattaa Herra, Herra versomaan vanhurskauden ja kiitoksen kaikkien kansojen nähden. Siionin tähden minä en voi vaieta, ja Jerusalemin tähden en lepoa saa, ennenkuin sen vanhurskaus nousee kuin aamunkoi ja sen autuus kuin palava tulisoihutu. Ja kansat näkevät sinun vanhurskautesi, kaikki kuninkaas sinun kunniasi; ja sinulle annetaan uusi nimi, jonka Herran suu säätää. Sinä tulet kauniiksi kruunuksi Herran kädessä ja kuninkaalliseksi päähineeksi Jumalasi kädessä. Ei sinua enää sanota "hyljätyksi", eikä sinun maatasi enää sanota "autioksi"; vaan sinua kutsutaan "minun rakkaakseni" ja sinun maatasi "aviovaimoksi", sillä Herra rakastaa sinua, ja sinun maasi otetaan avioksi. Sillä niinkuin nuori mies ottaa neitsyen avioksi, niin sinun lapsesi ottavat sinut omaksensa; ja niinkuin ylkä iloitsee morsiamesta, niin sinun Jumalasi iloitsee sinusta.

X Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta (22:1- 18):

Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: "Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen". Ja Hän sanoi: "Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon". Varhain seuraavana aamuna Aabraham satuloi aasinsa ja otti mukaansa kaksi palvelijaansa sekä poikansa Iisakin, ja halottuaan polttouhripuita hän lähti menemään siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut. Kolmantena päivänä Aabraham nosti silmänsä ja näki sen paikan kaukaa. Silloin Aabraham sanoi palvelijoilleen: "Jääkää tähän aasin kanssa. Minä ja poika menemme tuonne rukoilemaan; sitten me palaamme luoksenne." Ja Aabraham otti polttouhripuut ja sälytti ne poikansa Iisakin selkään; itse hän otti käteensä tulen ja veitsen, ja niin he astuivat molemmat yhdessä. Iisak puhui isällensä Aabrahamille sanoen: "Isäni!" Tämä vastasi: "Tässä olen, poikani". Ja hän

sanoi: "Katso, tässä on tuli ja halot, mutta missä on lammas polttouhriksi?" Aabraham vastasi: "Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani". Ja he astuivat molemmat yhdessä. Ja kun he olivat tulleet siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut, rakensi Aabraham siihen alttarin, latoi sille halot, satoi poikansa Iisakin ja pani hänet alttarille halkojen päälle. Ja Aabraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen teurastaakseen poikansa. Silloin Herran enkeli huusi hänelle taivaasta sanoen: "Aabraham, Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen". Niin hän sanoi: "Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi". Niin Aabraham nosti silmänsä ja huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon. Ja Aabraham meni, otti oinaan ja uhrasi sen polttouhriksi poikansa sijasta. Ja Aabraham pani sen paikan nimeksi "Herra näkee". Niinpä vielä tänä päivänä sanotaan: "Vuorella, missä Herra ilmestyy". Ja Herran enkeli huusi Aabrahamille toistamiseen taivaasta ja sanoi: "Minä vannon itse kauttani, sanoo Herra: Sentähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi, minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit. Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sentähden että olit minun äänelleni kuuliainen."

XI Profeetta Jesajan kirjasta (61:1- 10):

Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä Hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme kostonpäivää, lohduttamaan kaikkia murheellisia, panemaan Siionin murheellisten päähän - antamaan heille - juhlapäähineen tuhkan sijaan, iloöljyä murheen sijaan, ylistyksen vaipan masentuneen hengen sijaan; ja heidän nimensä on oleva "vanhurskauden tammet", "Herran istutus", Hänen kirkkautensa ilmoitukseksi. Ja he rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, kohottavat ennalleen esi-isien autiot paikat; ja he uudistavat rauniokaupungit, jotka ovat olleet autiot polvesta polveen. Vieraat ovat teidän laumojenne paimenina, muukalaiset teidän peltomiehinänne ja viinitarhureinanne. Mutta teitä kutsutaan Herran papeiksi, sanotaan meidän Jumalamme palvelijoiksi; te saatte nauttia kansain rikkaudet ja periä heidän kunniansa. Häpeänne hyvitetään teille kaksin kerroin, ja pilkatut saavat riemuita osastansa. Niin he saavat kaksinkertaisen perinnön maassansa; heillä on oleva iankaikkinen ilo. Sillä minä, Herra, rakastan oikeutta, vihaan vääryyttä ja ryöstöä;

ja minä annan heille palkan uskollisesti ja teen heidän kanssansa iankaikkisen liiton. Heidän siemenensä tulee tunnetuksi kansain keskuudessa ja heidän jälkeläisensä kansakuntien keskellä; kaikki, jotka näkevät heitä, tuntevat heidät Herran siunaamaksi siemeneksi. Minä iloitsen suuresti Herrassa.

XII Toisesta kuningasten kirjasta (4:8-37):

Eräänä päivänä Elisa meni Suunemiin, ja siellä oli arvossa pidetty vaimo, joka vaati häntä aterioimaan. Ja niin usein kuin hän kulki sen kautta, poikkesi hän sinne aterioimaan. Niin vaimo sanoi miehellensä: "Katso, minä olen huomannut, että hän, joka aina kulkee meidän kauttamme, on pyhä Jumalan mies. Muurauttakaamme pieni yliskammio ja pankkaamme hänelle sinne vuode, pöytä, tuoli ja lamppu, niin että hän tullessaan meidän luoksemme voi vetäytyä sinne." Eräänä päivänä hän sitten tuli sinne, poikkesi yliskammioon ja pani sinne maata. Ja hän sanoi palvelijallensa Geehasille: "Kutsu se suunemilainen vaimo". Ja hän kutsui tämän, ja hän astui hänen eteensä. Niin hän sanoi palvelijalle: "Sano hänelle: 'Katso, sinä olet nähnyt kaiken tämän vaivan meidän tähtemme. Voisinko minä tehdä jotakin sinun hyväksesi? Onko sinulla jotakin esitettävää kuninkaalle tai sotapäällikölle?'" Mutta hän vastasi: "Minähän asun heimoni keskellä". Niin hän kysyi: "Eikö siis voi tehdä mitään hänen hyväksensä?" Geehasi vastasi: "Voi kyllä: hänellä ei ole poikaa, ja hänen miehensä on vanha". Hän sanoi: "Kutsu hänet". Niin tämä kutsui hänet, ja hän astui ovelle. Ja Elisa sanoi: "Tähän aikaan tulevana vuonna on sinulla poika sylissäsi". Hän vastasi: "Ei, herrani; sinä Jumalan mies, älä petä palvelijatartasi". Mutta vaimo tuli raskaaksi ja synnytti pojan seuraavana vuonna juuri sinä aikana, jonka Elisa oli hänelle sanonut. Kun poika oli kasvanut isoksi, meni hän eräänä päivänä isänsä tykö, joka oli leikkuuväen luona. Ja hän valitti isällensä: "Voi minun päätäni, voi minun päätäni!" Tämä sanoi palvelijalle: "Kanna hänet äitinsä luo". Niin palvelija otti hänet ja vei hänet äitinsä luo. Ja poika istui hänen polvillansa puolipäivään asti; sitten hän kuoli. Ja äiti meni ylös ja laski hänet Jumalan miehen vuoteeseen, sulki oven, niin että poika jäi yksin, ja lähti pois. Sitten hän kutsui miehensä ja sanoi: "Lähetä minulle palvelija ja aasintamma, niin minä riennä Jumalan miehen tykö ja tulen heti takaisin". Hän sanoi: "Miksi menet hänen tykönsä tänä päivänä? Eihän nyt ole uusikuu eikä sapatti." Hän vastasi: "Ole huoletti". Ja hän satuloi aasintamman ja sanoi palvelijallensa: "Aja yhä eteenpäin äläkä keskeytä minun matkaani, ennenkuin sanon sinulle". Niin hän lähti ja tuli Jumalan miehen tykö Karmel-vuorelle. Kun Jumalan mies näki hänet kaukaa, sanoi hän palvelijalleen Geehasille: "Katso, se on suunemilainen vaimo. Riennä nyt häntä vastaan ja kysy

häneltä: ‘Voitko sinä hyvin, voivatko miehesi ja poikasi hyvin?’” Hän vastasi: “Hyvin”. Tultuaan vuorelle Jumalan miehen tykö hän tarttui hänen jalkoihinsa. Niin Geehasi astui esiin työntääkseen hänet pois. Mutta Jumalan mies sanoi: “Jätä hänet rauhaan, sillä hänen sielunsa on murheellinen, ja Herra on salannut sen minulta eikä ole ilmoittanut sitä minulle”. Hän sanoi: “Pyysinkö minä poikaa herraltani? Enkö sanonut: ‘Älä uskottele minulle?’” Silloin Elisa sanoi Geehasille: “Vyötä kupeesi ja ota minun sauvani käteesi ja mene. Jos kohtaat jonkun, älä tervehdi häntä, ja jos joku tervehtii sinua, älä vastaa. Ja pane minun sauvani pojan kasvoille.” Mutta pojan äiti sanoi: “Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en jätä sinua”. Ja Elisa nousi ja seurasi häntä. Mutta Geehasi oli mennyt heidän edellensä ja pannut sauvan pojan kasvoille, mutta tämä ei ääntänyt eikä kuullut. Niin hän tuli takaisin häntä vastaan ja kertoi hänelle sanoen: “Poika ei herännyt”. Ja kun Elisa tuli huoneeseen, niin katso, poika makasi hänen vuoteessaan kuolleena. Tultuaan sisään hän sulki oven, niin että he jäivät kahden, ja rukoili Herraa. Senjälkeen hän nousi vuoteelle ja laskeutui pojan yli, pannen suunsa hänen suunsa päälle, silmänsä hänen silmiensä päälle ja kätensä hänen kättensä päälle. Ja kun hän näin kumartui hänen ylitsensä, lämpeni pojan ruumis. Sitten hän kulki huoneessa kerran edestakaisin ja nousi ja kumartui hänen ylitsensä. Silloin poika aivasti seitsemän kertaa, ja senjälkeen poika avasi silmänsä. Hän kutsui Geehasin ja sanoi: “Kutsu se suunemilainen vaimo”. Niin hän kutsui vaimon, ja tämä tuli hänen luokseen. Hän sanoi: “Ota poikasi”. Ja vaimo tuli ja lankesi hänen jalkainsa juureen, kumartui maahan ja otti poikansa ja meni ulos.

XIII Profeetta Jesajan kirjasta (63:11- 64:5):

Näin sanoo Herra: Missä on Hän, joka toi heidät ylös merestä, heidät ynnä Hänen laumansa paimenen? Missä on Hän, joka pani tämän sydämeen Pyhän Henkensä; Hän, joka antoi kunniansa käsivarren kulkea Mooseksen oikealla puolella, joka halkaisi vedet heidän edestänsä tehdäkseen itsellensä iankaikkisen nimen; Hän, joka kuljetti heitä syvyyksissä niinkuin hevosia erämaassa, eivätkä he kompastelleet? Niinkuin karja astuu alas laaksoon, niin vei Herran Henki heidät lepoon. Niin Sinä olet kansaasi johdattanut tehdäksesi itsellesi kunniallisen nimen. Katsele taivaasta, katso pyhyytesi ja kirkkautesi asunnosta. Missä on Sinun kiivautesi ja voimalliset tekosi? Sinun sydämesi sääli ja Sinun armahtavaisuutesi ovat minulta sulkeutuneet. Sinähän olet meidän isämme, sillä Aabraham ei meistä tiedä eikä Israel meitä tunne: Sinä, Herra, olet meidän isämme; “meidän Lunastajamme” on ikiajoista Sinun nimesi. Miksi sallit meidän eksyä pois Sinun teiltäsi, Herra, ja annoit meidän sydämemme paatua, niin ettemme Sinua pelkää?

Palaja takaisin palvelijaisi tähden, perintöosasi sukukuntain tähden. Vähän aikaa vain Sinun pyhä kansasi sai pitää perintönsä; meidän ahdistajamme ovat tallanneet Sinun pyhäkkösi. Me olemme niinkuin ne, joita Sinä et ole ikinä hallinnut, olemme, niinkuin ei meitä olisi otettu Sinun nimiisi. Oi, jospa Sinä halkaisisit taivaat ja astuisit alas, niin että vuoret järkkäisivät Sinun edessäsi, niinkuin risut leimahtavat tuleen, niinkuin vesi tulella kiehuu, että tekisit nimesi tunnetuksi vastustajillesi ja kansat vapisisivat Sinun kasvojesi edessä, kun Sinä teet peljättäviä tekoja, joita emme odottaa voineet! Oi, jospa astuisit alas, niin että vuoret järkkäisivät Sinun edessäsi! Ei ole ikiajoista kuultu, ei ole korviin tullut, ei ole silmä nähnyt muuta Jumalaa, paitsi Sinut, joka senkaltaisia tekisi Häntä odottavalle. Sinä käyt niitä kohden, jotka ilolla vanhurskautta tekevät ja jotka Sinun teilläsi Sinua muistavat.

XIV Profeetta Jeremiaan kirjasta (31:31- 34):

Näin sanoo Herra: Katso, päivät tulevat, jolloin minä teen Israelin heimon ja Juudan heimon kanssa uuden liiton; en sellaista liittoa kuin se, jonka minä tein heidän isäinsä kanssa silloin, kun minä tartuin heidän käteensä ja vein heidät pois Egyptin maasta, ja jonka liittoni he ovat rikkoneet, vaikka minä olin ottanut heidät omikseni, sanoo Herra. Vaan tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa niiden päivien tultua, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä; ja niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Silloin ei enää toinen opeta toistansa eikä veli veljeänsä sanoen: 'Tuntekaa Herra'. Sillä he kaikki tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan, sanoo Herra; sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejänsä.

XV Profeetta Danielin kirjasta (3:1-23 ynnä kolmen nuorenmiehen veisu):

Kahdeksantentoista vuotena kuningas Nebukadnessar teetti kultaisen kuvapatsaan, jonka korkeus oli kuusikymmentä kyynärää ja leveys kuusi kyynärää, ja pystytti sen Duuran lakeudelle Baabelin maakuntaan. Ja kuningas Nebukadnessar lähetti kokoamaan satraapit, maaherrat, käskynhaltijat, neuvonantajat, aarteiden hoitajat, lainoppineet, tuomarit ja kaikki muut maakuntain virkamiehet, että he tulisivat sen kuvapatsaan vihkiäisiin, jonka kuningas Nebukadnessar oli pystyttänyt. Silloin kokoontuivat satraapit, maaherrat, käskynhaltijat, neuvonantajat, aarteiden hoitajat, lainoppineet, tuomarit ja kaikki muut maakuntain virkamiehet sen kuvapatsaan vihkiäisiin, jonka kuningas Nebukadnessar oli pystyttänyt, ja he asettuivat sen kuvapatsaan

eteen, jonka Nebukadnessar oli pystyttänyt. Ja kuuluttaja huusi voimallisesti: "Teille, kansat, sukukunnat ja kielet, julistetaan: heti kun te kuulette torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen, langetkaa maahan ja kumartaen rukoilkaa kultaista kuvapatsasta, jonka kuningas Nebukadnessar on pystyttänyt. Mutta joka ei lankea maahan ja kumarra, se heitetään sillä hetkellä tuliseen pätsiin." Sentähden, heti kun kaikki kansat kuulivat torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen, lankesivat kaikki kansat, sukukunnat ja kielet maahan ja kumartaen rukoilivat kultaista kuvapatsasta, jonka kuningas Nebukadnessar oli pystyttänyt. Silloin astui heti kaldealaisia miehiä esiin syyttämään juutalaisia. He lausuiivat ja sanoivat kuningas Nebukadnessarille: "Kuningas eläköön iankaikkisesti! Sinä, kuningas, olet antanut käskyn, että jokainen, joka kuulee torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen, langetkoon maahan ja kumartaen rukoilkoon kultaista kuvapatsasta, ja että joka ei lankea maahan ja kumarra, se heitetään tuliseen pätsiin. On juutalaisia miehiä, joiden hoitoon sinä olet antanut Baabelin maakunnan hallinnon, Sadrak, Meesak ja Abednego: nämä miehet eivät välitä sinun käskystäsi, kuningas; he eivät palvele sinun jumaliasi eivätkä kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt." Silloin Nebukadnessar vihan vimmassa käski tuoda Sadrakin, Meesakin ja Abednegon. Kun nämä miehet oli tuotu kuninkaan eteen, lausui Nebukadnessar ja sanoi heille: "Aivanko tahallanne te, Sadrak, Meesak ja Abednego, ette tahdo palvella minun jumalaani ettekä kumartaen rukoilla kultaista kuvapatsasta, jonka minä olen pystyttänyt? Nyt, jos te siinä silmänräpäyksessä, kun kuulette torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen, olette valmiit lankeamaan maahan ja kumartaen rukoilemaan kuvapatsasta, jonka minä olen teettänyt, niin hyvä! Mutta ellette kumarra, niin teidät heti paikalla heitetään tuliseen pätsiin; ja kuka on se jumala, joka pelastaa teidät minun kädestäni?" Sadrak, Meesak ja Abednego vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: "Nebukadnessar! Ei ole tarpeellista meidän vastata sinulle tähän sanaakaan. Jos niin käy, voi meidän Jumalamme kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsistä, ja Hän pelastaa myös sinun kädestäsi, kuningas. Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin tiedä se, kuningas, että me emme palvele sinun jumaliasi emmekä kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt." Silloin Nebukadnessar tuli kiukkua täyteen Sadrakia, Meesakia ja Abednegoa kohtaan ja hänen hahmonsä muuttui. Ja hän käski ja sanoi, että pätsi oli kuumennettava seitsemän kertaa kuumemmaksi kuin tavallisesti. Ja hän käski

sotajoukkonsa väkevimpien miesten sitoa Sadrakin, Meesakin ja Abednegon ja heittää heidät tuliseen pätsiin. Silloin nämä sidottiin vaippoineen, takkeineen, päähineineen ja muine vaatteineen ja heitettiin tuliseen pätsiin. Koska nyt kuninkaan sana oli niin ankara ja pätsi niin kovin kuumennettu, tappoi tulen liekki ne miehet, jotka veivät ylös Sadrakin, Meesakin ja Abednegon. Mutta nämä kolme miestä, Sadrak, Meesak ja Abednego, suistuivat sidottuina tuliseen pätsiin. Ja he kävelivät liekkien keskellä veisaten Jumalalle ja kiittäen Herraa. Ja Asarias seisoi toisten kanssa ja rukoili näin, avasi suunsa keskellä tulta ja sanoi:

“Ole kiitetty, Herra, meidän isiemme Jumala, ylistetty ja kunnioitettu olkoon Sinun nimesi iankaikkisesti.

Sillä Sinä olet vanhurskas kaikessa, mitä meille tehnyt olet, ja kaikki Sinun tekosi ovat oikeat, ja Sinun tiesi ovat suorat, ja kaikki Sinun tuomiosi ovat totiset.

Totiset tuomiot Sinä ole toimittanut kaikessa, minkä olet sallinut kohdata meitä ja meidän isiemme pyhää kaupunkia, Jerusalemia. Sillä oikein Sinä tuomitsit, kun sallit kaiken tämän meitä kohdata meidän syntiemme tähden.

Sillä me olemme syntiä tehneet ja vastoin lakia tehneet, kun olemme Sinusta luopuneet ja kaikessa synnin alaisiksi tulleet. Sinun käskyjäsi me emme ole kuulleet, emme niistä vaaria ottaneet, emmekä ole tehneet, niinkuin Sinä olet käskennyt meidän tehdä, että meidän hyvin kävisi.

Kaiken, minkä olet sallinut meitä kohdata, ja kaiken, minkä olet meille tehnyt, Sinä olet tehnyt tuomiten oikein. Ja Sinä olet hyljännyt meidät vihollistemme käsiin, laittomien ja häjyinten luopioitten, ja kuninkaan valtaan, joka on väärämielinen ja pahin koko maan päällä.

Ja nyt emme voi suutamme avata: häpeä ja pilkka on tullut Sinun palvelijaisi osaksi ja niiden, jotka Sinua kunnioittavat.

Älä meitä lopullisesti hylkää, oman nimesi tähden, älä riko liittoasi, äläkä ota meiltä pois laupeuttasi, Aabrahamin, Sinulle rakkaan, tähden ja Iisakin, palvelijasi, tähden ja Israelin, pyhäsi, tähden.

Joille Sinä olet sanonut, että teet heidän jälkeläistensä luvun paljoksi niinkuin taivaan tähdet ja niinkuin hiekka meren rannalla.

Sillä, Herra, me olemme tulleet vähäisimmäksi kaikista kansoista ja olemme tänä päivänä sorronalaiset koko maan päällä syntiemme tähden.

Eikä ole tänä aikana ruhtinasta, ei profeettaa eikä johdattajaa, ei polttouhria eikä teurasuhria, ei ruokauhria eikä suitsutusta, ei paikkaa, missä uhraisimme uutisuhreja Sinun edessäsi ja saisimme laupeuden.

Mutta otettakoon meidät vastaan, meidät, joilla on särjetty sielu ja nöyryytetty henki.

Niinkuin toisimme polttouhriksi oinaita ja härkiä, lihavia lampaita kymmentuhansin, niin olkoon meidän uhrimme tänä päivänä Sinun edessäsi, että me kävisimme Sinun jäljessäsi täydellisesti. Sillä eivät joudu häpeään ne, jotka Sinuun luottavat.

Ja nyt me seuraamme Sinua kaikesta sydämestämme ja pelkäämme Sinua ja etsimme Sinun kasvojasi. Älä anna meidän häpeään joutua, vaan tee meille lempeytesi ja suuren laupeutesi mukaan.

Ja pelasta meidät ihmeellisten tekojesi mukaan, ja saata kunniaan oma nimesi, Herra.

Ja saakoot hävetä kaikki, jotka pahoin kohtelevat Sinun palvelijoitasi; joutukoot häpeään he ja kaikki heidän valtansa, ja murtukoon heidän väkevyytensä.

Tulkoot he tuntemaan, että Sinä olet Herra, Sinä yksin Jumala, kunnioitettu kaikessa maailmassa.

Mutta kuninkaan palvelijat, jotka heittivät heidät pätsiin, eivät lakanneet kuumentamasta pätsiä vuoriöljyllä ja piellä ja rohtimilla ja risuilla.

Ja liekki nousi neljäkymmentä yhdeksän kyynärää ylös pätsistä. Ja se levisi ja poltti ne kaldealaiset, jotka se tapasi pätsin ympärillä.

Mutta Herran enkeli laskeutui samalla kuin Asarias ja hänen toverinsa alas pätsiin, ja hän hajotti tulen liekin pätsistä.

Ja teki, että pätsin sisus oli, niinkuin kostea tuuli olisi puhaltanut. Ja tuli ei heihin ensinkään koskenut, ei vaivannut eikä rasittanut.

Silloin ne kolme niinkuin yhdestä suusta veisasivat ja kunnioittivat ja kiittivät Jumalaa pätsissä sanoen:

Ole kiitetty, Herra, meidän isiemme Jumala, ja ylistetty ja korotettu iankaikkisesti.

Ja kiitetty olkoon Sinun kunniasi pyhä nimi, sille veisattakoon ja sitä korotettakoon iankaikkisesti.

Ole kiitetty pyhän kunniasi temppelissä, veisuulla ylistetty ja korkeasti kunnioitettu iankaikkisesti.

Ole kiitetty, Sinä, joka katsot alas hamaan syvyyksiin ja jonka valtaistuinta kerubit kannattavat, ole ylistetty ja korotettu iankaikkisesti.

Ole kiitetty kuninkuutesi valtaistuimella ja veisuulla ylistetty ja korotettu iankaikkisesti.

Ole kiitetty taivaan vahvuudessa ja veisuulla ylistetty ja kunnioitettu iankaikkisesti.

Laulajat, 1. säv.: Veisuulla ylistäkää Herraa ja korottakaa Häntä iankaikkisesti. (*Toistetaan joka jakeen jälkeen*).

Lukija: Kiittäkää, kaikki Herran työt, Herraa.

Kiittäkää, Herran enkelit, Herran taivaat, Herraa.

Kiittäkää, kaikki vedet taivaan päällä, kaikki, mikä voimallista on, Herraa.

Kiittäkää, aurinko ja kuu, taivaan tähdet, Herraa.

Kiittäkää, valo ja pimeys, yöt ja päivät, Herraa.

Kiittäkää kaikki sade ja kaste, kaikki tuulet, Herraa.

Kiittäkää, tuli ja helle, kylmyys ja kuumuus, Herraa.

Kiittäkää, kaste ja pilvet, jää ja pakkanen, Herraa.

Kiittäkää, härmä ja lumi, salamat ja pilvet, Herraa.

Kiittäkää, maa, vuoret ja kukkulat, kaikki maan kasvit, Herraa.

Kiittäkää, lähteet, meret ja virrat, meripedot ja kaikki vedessä liikkuvaiset, Herraa.

Kiittäkää, kaikki taivaan linnut, kaikki petoeläimet ja karja, Herraa.

Kiittäkää, ihmislapset, kiittäkää, te, Israel, Herraa.

Kiittäkää, Herran papit, Herran palvelijat, Herraa.

Kiittäkää, vanhurskasten henget ja sielut, pyhät ja sydäimestä nöyrät, Herraa.

Kiittäkää, Ananias, Asarias ja Miisael, Herraa.

Kiittäkää, apostolit, profeetat ja marttyyrit, Herraa.

Me kiitämme Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä, Herraa.

Veisuulla ylistämme Herraa ja korotamme Häntä iankaikkisesti.

Me kiitämme, ylistämme ja kumarramme Herraa.

Veisuulla ylistämme Herraa ja korotamme Häntä iankaikkisesti.

Suuren lauantain liturgia (ks. *Liturgia*, s. 218-219).

PUOLIIYÖNPALVELUS

Pappi: Kiitetty olkoon meidän Jumalamme alati, nyt ja aina ja iankaikkisesta iankaikkiseen.

Lukija: Amen. Kunnia olkoon Sinulle, meidän Jumalamme, kunnia Sinulle.

Taivaallinen kuningas, Lohduttaja, totuuden Henki, joka paikassa oleva ja kaikki täyttävä, hyvyyden lähde ja elämän antaja, tule ja asu meissä ja puhdistamme meidät kaikesta synnin pahuudesta sekä pelasta, oi Hyvä, meidän sielumme.

Pyhä Jumala, pyhä Väkevä, pyhä Kuolematon, armahda meitä.

Pyhä Jumala, pyhä Väkevä, pyhä Kuolematon, armahda meitä.

Pyhä Jumala, pyhä Väkevä, pyhä Kuolematon, armahda meitä.

Kunnia olkoon Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle nyt, aina ja iankaikkisesti.

Amen.

Kaikkein pyhin Kolminaisuus, armahda meitä. Herra, puhdistu meidät synneistämme. Valtias, anna anteeksi rikoksemme. Pyhä, tule ja paranna heikkoutemme Sinun nimesi tähden.

Herra, armahda. Herra, armahda. Herra, armahda.

Kunnia olkoon Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle nyt, aina ja iankaikkisesti.

Amen.

Isä meidän, joka olet taivaissa. Pyhitetty olkoon Sinun nimesi. Lähestyköön Sinun valtakuntasi. Tapahtukoon Sinun tahtosi maassa niinkuin taivaassa. Anna meille tänä päivänä elämällemme tarpeellinen leipämme. Ja anna meille anteeksi velkamme, niinkuin mekin anteeksi annamme velallisillemme. Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta.

Pappi: Sillä Sinun, Isä, Poika ja Pyhä Henki, on valtakunta, voima ja kunnia, nyt, aina ja iankaikkisesti.

Lukija: Amen. Herra, armahda (12).

Kunnia olkoon Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle nyt, aina ja iankaikkisesti.

Amen.

Tulkaa, kumartakaamme meidän Kuningastamme Jumalaa!

Tulkaa, kumartukaamme ja langetkaamme Kristuksen, meidän Kuninkaamme ja Jumalamme, eteen.

Tulkaa, kumartukaamme ja langetkaamme itse Kristuksen, meidän Kuninkaamme ja Jumalamme, eteen.

Psalmi 51 (LXX)

Armahda minua, Jumala, Sinun suuresta armostasi, pyyhi pois minun syntini Sinun suuresta laupeudestasi. Pese minut puhtaaksi rikoksestani, puhdistu minut synnistäni. Sillä minä tunnen rikokseni, ja syntini on aina edessäni. Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on paha Sinun silmissäsi, niin että oikea olet puheessasi ja puhdas tuomitessasi. Katso, minut on synnissä siitetty ja äitini on minut synnissä synnyttänyt. Katso, Sinä rakastit totuutta ja ilmoitit minulle tuntemattoman, salaisen viisautesi. Puhdistu minut isopilla, niin minä puhdistun, pese minut, niin minä lunta valkeammaksi tulen.

Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt olet. Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni, pyyhi pois kaikki pahat tekoni. Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista sisässäni totuuden henki. Älä heitä minua pois kasvojesi edestä äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi. Anna minulle taas Sinun pelastuksesi ilo ja voimallisella hengellä vahvista minua. Minä opetan langenneille Sinun tiesi, ja syntiset tykösi palajavat. Päästä minut verenvioista, Jumala, minun pelastukseni Jumala, niin kieleni riemuitsee Sinun vanhurskaudestasi. Herra, avaa minun huuleni, niin suuni julistaa Sinun kiitostasi. Sillä et Sinä tahdo uhria, sen minä kyllä antaisin; polttouhri ei ole Sinulle mieleen. Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja nöyrää sydäntä et Sinä, Jumala, hylkää. Osoita armossasi hyvyyttä Siionille, rakenna Jerusalemin muurit. Silloin Sinulle kelpaavat vanhurskauden uhrin, polttouhrit ja kokonaisuhrin; silloin uhrataan härkiä Sinun alttarillasi.

1. veisu. 6. säv. Irmossi

Hänet, joka muinoin peitti meren laineeseen takaa-ajavan hirmuhallitsijan, /
kätkevät nyt pelastettujen lapset maan alle; / mutta me niitten neitseitten tavoin
veisasimme Herralle, // sillä Hän on suuresti ylistetty.

Troparit

Herra, minun Jumalani! Minä veisaan lähtövirttä ja hautaveisua Sinulle, joka haudallasi olet avannut minulle pääsyn elämään ja kuolemallasi olet kuoleman ja helvetin kukistanut.

Kaikki ylhäällä taivaassa sekä alhaalla maan alla olijat nähdessään Sinun, minun Vapahtajani, olevan ylhäällä valtaistuimella sekä alhaalla haudassa, kauhistuivat kuoloasi, sillä yli ymmärryksen on se, että Sinä, elämän Hallitsija, osoittauduit kuolleeksi.

Jotta Sinun kunniasi täyttäisi kaikki, Sinä menit maan alimpiin paikkoihin, sillä minun Aadamista syntynyt olentoni ei pysynyt salassa Sinulta, vaan Sinä uudistat sen katoavaisen, joka oli haudattu, oi Elämänantaja.

Katabasia. 6. säv.

Hänet, joka muinoin peitti meren laineeseen takaa-ajavan hirmuhallitsijan, /
kätkevät nyt pelastettujen lapset maan alle; / mutta me niitten neitseitten tavoin
veisasimme Herralle, // sillä Hän on suuresti ylistetty.

3. veisu. 6. säv. Irmossi

Luomakunta, nähden Sinut, joka olet koko maan piirin perustanut merten päälle, /
nyt ripustettuna pääkallon paikalle / joutui suuren kauhun valtaan ja tunnusti: //
Ei ole toista niin pyhää, kuin Sinä, oi Herra!

Troparit

Hautauksesi kuvauksia olet Sinä esittänyt runsaitten näkyjen kautta; ja nyt
Sinä, oi Herra, Jumalihmisenä ilmaisit salaisuutesi tuonelassakin oleville, jotka
huutavat: Ei ole toista niin pyhää kuin Sinä, oi Herra!

Sinä ojensit kätesi ja ennen erotetun yhdistit; sekä pukeutumisellasi
käärinliinoin Sinä, oi Vapahtaja, vapautit haudan kahleissa olevat, jotka
huusivat: Ei ole toista niin pyhää kuin Sinä, oi Herra!

Ollen rajoittamaton Sinä vapaaehtoisesti sallit rajoittaa itsesi haudalla ja
sineteillä, sillä Sinä osoitit teoillasi jumalallisen voimasi niille, jotka veisaavat: Ei
ole toista niin pyhää kuin Sinä, oi Herra!

Katabasia. 6. säv.

Luomakunta, nähden Sinut, joka olet koko maan piirin perustanut merten päälle, /
nyt ripustettuna pääkallon paikalle / joutui suuren kauhun valtaan ja tunnusti: //
Ei ole toista niin pyhää, kuin Sinä, oi Herra!

Katismatropari, 1. säv.

Enkeli, joka ilmestyi ja julisti naisille ylösnousemuksen sanoman, teki
hautaasi vartioivat sotamiehet salamankaltaisella säteilyllään ikään kuin
kuolleiksi, oi Vapahtaja. Me ylistämme Sinua, turmeluksen hävittäjä, ja
lankeamme eteesi, oi haudasta ylösnoussut, ainoa Jumalamme.

Kunnia - - nyt - -. *Sama uudelleen.*

4. veisu. 6. säv. Irmossi

Habakuk, nähden edeltä Sinun jumalallisen alentumisesi ristillä, / hämmästyneenä
huusi: / Sinä, oi Hyvä, kukistit mahtavain voiman, / ja ollen kaikkivoimallinen, /
tulet niitten tykö, // jotka tuonelassa ovat.

Troparit

Sinä pyhitit tänään seitsemännen päivän, jonka Sinä olet muinoin työlevolla
siunannut, ja pitäen, oi Vapahtajani, sapattia sekä ruveten sitten taas toimimaan
Sinä saatat täytäntöön ja uudistat kaikki.

Olentosi suuremmalla voimalla voittaen Sinun sielusi erkani ruumiistasi, sillä kumpikin niistä Sinun valtasi voimalla repii rikki kuoleman ja tuonelan siteet, oi Sana.

Tuonela kohdattuaan Sinut, oi Sana, vapisi, koska näki ihmisen Jumalaksi tulleena, ylt'yleensä haavoitettuna ja samalla kaikkivoimallisena, ja tämän näyn kauhusta se hukkuu.

Katabasia. 6. säv.

Habakuk, nähden edeltä Sinun jumalallisen alentumisesi ristillä, / hämmästyneenä huusi: / Sinä, oi Hyvä, kukistit mahtavain voiman, / ja ollen kaikkivoimallinen, / tulet niitten tykö, // jotka tuonelassa ovat.

5. veisu. 6. säv. Irmossi

Oi Kristus, Jesaja nähtyään / armollisesti tapahtuneen jumalallisen ilmestyksesi pimentymättömän valkeuden, / yön pimeydestä valvovana huusi: / kuolleet heräävät / ja ne, jotka haudoissa ovat, nousevat ylös, // ja kaikki maan asukkaat iloitsevat.

Troparit

Tultuasi maalliseksi Sinä, oi Luoja, uudistit maalliset olennot; kääreliina ja hauta ilmaisevat, oi Sana, Sinussa olevan salaisuuden; sillä kunniallinen neuvoston jäsen tekee niin, kuin tahtoo Sinun Isäsi, joka minut Sinun kauttasi näin ihanasti uudistaa.

Sinä kuolemalla muutat kuolevaisen ja hautauksellasi katoavaisen, sillä Sinä teet Jumaluutesi voimalla kuolemattomuuden kautta katoamattomaksi luonnon, jonka olet omaksesi ottanut, koska ruumiisi, oi Herra, ei ole turmelusta nähnyt, ja ihmeellisellä tavalla sielusikin tuonelasta pelastui.

Syntyen aviontuntemattomasta ja ollen keihäällä lävistettynä kylkeen Sinä, minun Luojani, uudistit kauttasi Eevan; ja Aadamiksi tullen Sinä yliluonnollisella tavalla nukuit elämääntavaa unta sekä elämän herätit unesta ja katoavaisuudesta ollen kaikkivoimallinen.

Katabasia. 6. säv.

Oi Kristus, Jesaja nähtyään / armollisesti tapahtuneen jumalallisen ilmestyksesi pimentymättömän valkeuden, / yön pimeydestä valvovana huusi: / kuolleet heräävät / ja ne, jotka haudoissa ovat, nousevat ylös, // ja kaikki maan asukkaat iloitsevat.

6. veisu. 6. säv. Irmossi

Meripeto nieli, mutta ei voinut pitää sisässänsä Joonaa, / sillä, <oi Kristus>, ollen Sinun, kärsineen ja haudatun, esikuvana / Joonaa tuli ulos pedosta ikään kuin jostakin majasta / ja huusi hautasi vartioille: / Te, jotka turhaan ja tarpeettomasti vartioitsette, // totisen armon hylkäsitte.

Troparit

Vaikka olitkin kuoliaaksi lyöty, oi Sana, niin et Sinä kuitenkaan ole eronnut ruumiista, johonka tullut olit, sillä vaikka olikin tempelisi maahan hajoitettu kärsimyksiesi aikana, niin oli silloinkin Jumaluutesi sekä ruumiisi yhtenä persoonallisena olemuksena, sillä kummassakin olet Sinä yksi - Poika, Jumalan Sana, Jumala ja ihminen.

Aadamin lankeemus oli kuolettava ihmisille, mutta ei Jumalalle; sillä vaikka ruumiisi maallinen olemus kärsikin, niin Jumaluus pysyi kärsimyksistä vapaana; ja turmeltuvaisen luonnon Sinä itsessäsi muutit turmeltumattomaksi ja ylösnousemisellasi avasit turmeltumattoman elämän lähteen.

Tuonela pitää vallassansa ihmissukua, mutta ei ainaisesti, sillä Sinä, Valtias, jouduttuasi haudaan särjit elämäälmuovalla kädelläsi kuoleman avaimet ja aikojen alusta asti siellä oleville toit sanoman totisesta pelastuksesta sekä tulit kuolleitten esikoiseksi, oi Vapahtaja.

Katabasia. 6. säv.

Meripeto nieli, mutta ei voinut pitää sisässänsä Joonaa, / sillä, <oi Kristus>, ollen Sinun, kärsineen ja haudatun, esikuvana / Joonaa tuli ulos pedosta ikään kuin jostakin majasta / ja huusi hautasi vartioille: / Te, jotka turhaan ja tarpeettomasti vartioitsette, // totisen armon hylkäsitte.

Kontakki, 2. säv.

Hän, syvyyksien sulkija, on nyt kuolleena. / Ja kuolematon lasketaan niin kuin kuolevainen tuoksuvin yrtein peitettynä liinakääreissä haudaan. / Murehtivat naiset tulivat voitelemaan Häntä ja tunnustivat: / Tämä sapatti on korkeasti siunattu, / sillä kuolon unessa nyt lepäävä Kristus // on nouseva ylös kolmantena päivänä.

Iikossi

Hänet, joka kaiken koossa pitää, on ylennetty ristille ja koko luomakunta valittaa nähdessään Hänen riippuvan alastomana puulla. Aurinko kätki säteensä,

tähdet luopuivat loistostaan, maa järkkyy suuresta pelosta, meri pakeni ja kalliot halkesivat. Monet haudat avautuivat ja pyhien ihmisten ruumiit nousivat ylös. Tuonela alhaalla huokaa ja juutalaiset harkitsevat Kristuksen ylösnousemuksen parhaamista, mutta naiset huutavat: Tämä sapatti on korkeasti siunattu, sillä kuolon unessa nyt lepäävä Kristus on nouseva ylös kolmantena päivänä.

7. veisu. 6. säv. Irmossi

Oi sanomatonta ihmettä! / Hän, joka pätsin liekistä pelasti hurskaat nuorukaiset, / pannaan kuolleena hautaan, / ja se on pelastukseksi meille, jotka veisaamme: // Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Troparit

Helvetti, otettuaan vastaan keihäällä kylkeen haavoitetun, haavoittui itse sydämeensä, ja se vaikeroi jumalallisen tulen kuluttamana. Tämä on pelastukseksi meille, kun me veisaamme: Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Mikä kallisarvoinen hauta! Otettuaan itseensä ikäänkuin nukkuneen Luojan se tuli jumalalliseksi elämän lähteeksi, - pelastukseksi meille, kun me veisaamme: Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Kaikkien Elämä kuolevaisten lain mukaisesti pannaan hautaan, mutta Hän tekee sen ylösnousemuksen lähteeksi meidän pelastukseksemme meidän laulaessamme: Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Yksi Kristuksen jakaantumaton Jumaluus Isän ja Pyhän Hengen kanssa oli tuonelassa, haudassa sekä Eedenissä meidän pelastukseksemme, - meidän, jotka laulamme: Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

Katabasia. 6. säv.

Oi sanomatonta ihmettä! / Hän, joka pätsin liekistä pelasti hurskaat nuorukaiset, / pannaan kuolleena hautaan, / ja se on pelastukseksi meille, jotka veisaamme: // Siunattu olet Sinä, Lunastaja ja Jumala!

8. veisu. 6. säv. Irmossi

Hämmästy vavisten taivas, / ja liikkukaa maan perustukset, / sillä katso, Hän, joka korkeimmissa asuu, luetaan kuolleitten joukkoon / ja vähäiseen hautaan majoitetaan. / Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, // kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

Troparit

Puhtahin temppele on hajoitettu, mutta se jälleen pystytti luhistuneen majan, sillä korkeuksissa asuva toinen Aadam laskeutui alas ensimmäisen luo aina tuonelan kammioihin asti. Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

Me kiitämme Herraa, Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä.

Rohkeus katosi opetuslapsista, mutta Arimatialainen Joosef rohkaisee mielensä: nähdessään kaikkein korkeimman Jumalan kuolleena ja alastonna hän pyytää Hänet itselleen ja saattaa hautaan huutaen: Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

Oi uusia ihmeitä! Oi hyvyttä! Oi sanomatonta kärsivällisyyttä! Hän, joka korkeimmissa asuu, antaa vapaaehtoisesti kätkeä itsensä maan poveen, ja Jumalaa pettäjäksi panetellaan. Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

Me kiitämme ja ylistämme ja kumarramme Herraa, / veisaten ja korkeasti kunnioittaen Häntä iankaikkisesti.

Katabasia. 6. säv.

Hämmästy vavisten taivas, / ja liikkukaa maan perustukset, / sillä katso, Hän, joka korkeimmissa asuu, luetaan kuolleitten joukkoon / ja vähäiseen hautaan majoitetaan. / Kiittäkää Häntä nuorukaiset, veisatkaa Hänelle papit, // kansat ylistäkää Häntä kaikkina aikoina!

9. veisu. 6. säv. Irmossi

Älä itke minua Äitini, / nähdessäsi haudassa Poikasi, / jonka olet kohdussasi siemenettömästi kantanut, / sillä minä nousen ylös ja tulen kunniaani / ja ollen Jumala lakkaamatta ylennän kunniaasi ne, // jotka Sinua uskolla ja rakkaudella ylistävät.

Troparit

Koska minä Sinut, oi iankaikkinen Poika, ihmeellisesti, tuntematta yliluonnollisista syistä synnytyskipuja, synnytin, niin minua autuaaksi ylistettiin, mutta nyt, kun näen Sinut, minun Jumalani, hengetönnä, kuolleena, niin murheen miekka kauheasti haavoittaa minua. Mutta nouse ylös, että minua taas ylistettäisiin!

Maa kätkee minut omasta tahdostani, mutta tuonelan vartijat, nähdessään minut puettuna koston veriseen vaatteeseen, vapisevat, sillä voitettuani viholliset ristillä, minä herään jälleen kuolleista Jumalana ja ylistän jälleen Sinua.

Iloitkoon luomakunta, riemuitkoot kaikki maan asukkaat, sillä viholliseltamme helvetiltä on sotasaalis riistetty. Naiset, tulkaa kantaen hajuvoiteita minua vastaan! Minä lunastan Aadamin ja Eevan sekä koko ihmissuvun ja kolmantena päivänä nousen ylös.

Katabasia. 6. säv.

Älä itke minua Äitini, / nähdessäsi haudassa Poikasi, / jonka olet kohdussasi siemenettömästi kantanut, / sillä minä nousen ylös ja tulen kunniaani / ja ollen Jumala lakkaamatta ylennän kunniaasi ne, // jotka Sinua uskolla ja rakkaudella ylistävät.

Pyhä Jumala, pyhä Väkevä, pyhä Kuolematon, armahda meitä.

Pyhä Jumala, pyhä Väkevä, pyhä Kuolematon, armahda meitä.

Pyhä Jumala, pyhä Väkevä, pyhä Kuolematon, armahda meitä.

Kunnia olkoon Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle nyt, aina ja iankaikkisesti.
Amen.

Kaikkein pyhin Kolminaisuus, armahda meitä. Herra, puhdistameidät synneistämme. Valtias, anna anteeksi rikoksemme. Pyhä, tule ja paranna heikkoutemme Sinun nimesi tähden.

Herra, armahda. Herra, armahda. Herra, armahda.

Kunnia olkoon Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle nyt, aina ja iankaikkisesti.
Amen.

Isä meidän, joka olet taivaissa. Pyhitetty olkoon Sinun nimesi. Lähestyköön Sinun valtakuntasi. Tapahtukoon Sinun tahtosi maassa niinkuin taivaassa. Anna meille tänä päivänä elämällemme tarpeellinen leipämme. Ja anna meille anteeksi velkamme, niinkuin mekin anteeksi annamme velallisillemme. Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta.

Pappi: Sillä Sinun, Isä, Poika ja Pyhä Henki, on valtakunta, voima ja kunnia, nyt, aina ja iankaikkisesti.

Lukija: Amen.

Tropari, 2. säv.

Tultuasi alas kuolemaan, Sinä, kuolematon Elämä, / kuoletit helvetin jumaluutesi kirkkaudella. / Ja kun kuolleetkin manalasta ylös herätit, / niin silloin kaikki taivaalliset voimat huusivat: // Elämänantaja Kristus, meidän Jumalamme, kunnia olkoon Sinulle.

Hartauden ektenia

Loppusiunaus: Kristus, totinen Jumalamme, puhtahimman Äitinsä, pyhien jumalisten isiemme ja kaikkien pyhien ihmisten esirukouksien tähden armahtakoon ja pelastakoon meidät hyvydessään ja ihmisrakkaudessaan.